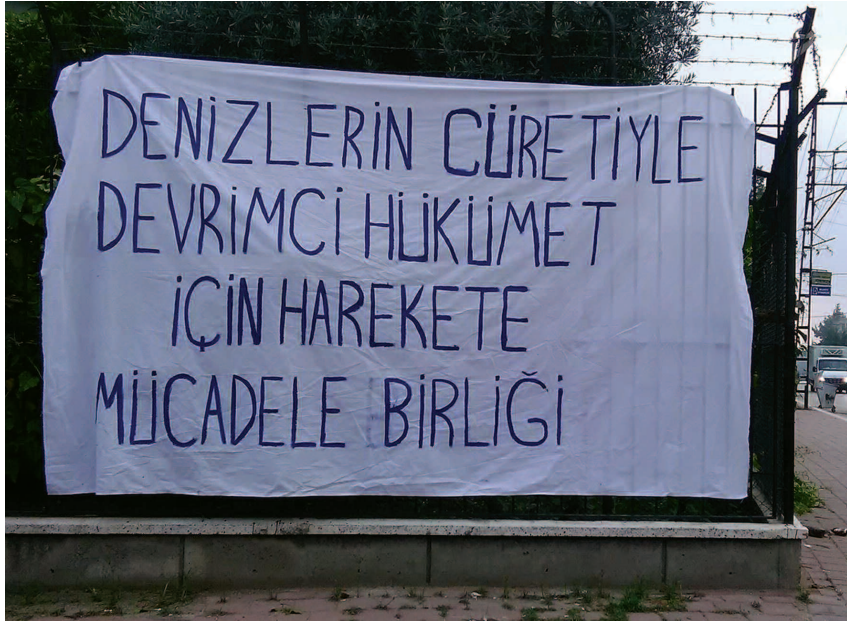

ŞİMDİ SEÇİM DEĞİL DEVİRİM ZAMANI!

Dünya'da ve Ortadoğu'da yaşanan tüm gelişmeler, 3. Dünya Savaşı'nın bütün yönleriyle sürmekte olduğunu gösteriyor. Tarihin bu "Yeni Evre"sinde kapitalist sistem, sıçramalı çöküşünü engellemek için işçi sınıfı ve emekçi halklara saldırıyor. Tekellerin açık terörist diktatörlüğü olan faşizm, birçok ülkede işbaşındadır. İnsanlığın tarihini bir kez daha kan ve gözyaşı ile yoğurmak isteyen faşist devletler, milyonlarca insanın ölmesi pahasına da olsa emperyalist tekellerin karlıları için her türlü çılgınlığı göze almış durumdadır.

Dolayısıyla dünya üzerinde var olan parlamentolar, meclisler ve benzerlerinin büyük bir bölümü artık birer şal olmanın ötesinde bir anlam ifade etmiyorlar. Dünya için geçerli olan bu durum Türkiye ve Kürdistan için daha çok geçerlidir. Sınıflar savaşımının dünya üzerinde geldiği aşama, artık iç-savaş ve savaşların çağımızın gerçekliği olduğunu gösteriyor.

Türkiye ve Kürdistan'da uzun süredir devam eden iç-savaşın, bir dış savaşla yeni bir aşamaya girmesiyle, devletin başında bulunanların artık parlamenter örtüye de gereksinim duymadıkları bir ortam yarattı. Daha önceki seçim sonuçlarının yok sayılması, en son seçimlerde açık açık hile yapılmasıyla ve devletin başındaki ada-

mın açıkça parlamenter sistemin iflas ettiğini ilan etmesiyle, seçimlerle geniş emekçi yığınlar arasında olan pamuk ipliğinden oluşan bağı da kopardı. İşçi sınıfı ve emekçi halklar, seçimlerle, oy vermekle bu ülkede hiçbir şeyin değişmeyeceğine dair çok güçlü bir sezgiye ulaştılar. Geniş emekçi yığınlar, sandığa olan azıcık güvenlerini de tamamen yitirdiler.

Devamı 3.sayfada...

MÜCADELE BİRLİĞİ

GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

28 Mart - 11 Nisan 2018 / S 045 / 1 TL

Devrim, faşizmin bütün pencerelerinden bize bakıyor. Faşizm yıkılışını geciktirmek için saldırıya saldırıyor. Başka türlü ayakta kalmaları mümkün değildir; "...çürüyen dış,dökülen et / yıkılıp gidecekler". Bunun için işçi sınıfına, emekçilere, yoksul Kürt Halkına, Alevilere, devrimcilere, komünistlere göz açtırmamaya çalışıyorlar. Sıradan basın açıklamalarına, en ufak hak alma eylemlerine dahi saldırıyorlar.

Nazi faşizmine rahmet okutacak yasalar ve uygulamalar yürürlükte. Afrin işgali ile birlikte içeride kim savaşa karşı çıksa hemen gözaltına alınmakta, hakkında dava açılmakta ve tutuklanmaktadır. Faşist terör, sadece sınırların ötesinde değil, her yerde yürürlükte. Devlet, kendinden yana olmayan her kesime, herkese karşı topyekun bir savaş başlatmış durumdadır. Öyle ki, sosyal medya paylaşımlarından dolayı aydın ve sanatçılar da gözaltı ve tutuklama terörüne maruz kalmaktadırlar. Son birkaç günde Önsöz Dergisi Genel Yayın yönetmenine, gazetemiz Genel Yayın Yönetmenine ve okurlarımıza dönük gözaltı furçasının altında yatan gerçeklik de budur. Faşist devlet, bir yandan yoldaşlarımızı katlederken, bir yandan da eli kalem tutan, faşizme kafa tutan herkesi zindanlara kapatmaya çalışmakta, Türkiye ve Kürdistan'ı açık hava hapishanesine çevirmektedir.

Ama ne yaparlarsa yapsınlar, nasıl ki çiçekleri koparmak baharın gelişini engelleyemezse, devrimcileri, komünistleri, ezilen halkların çocuklarını katletmek, dört duvar arkasına kapatmak da devrimin gelişini engelleyemez. Faşist devletle aramızda kan gölleri ve demir kapılar arttıkça, bizim devrimdeki ısrarımız azalmayacak, daha da artacaktır. Çünkü

biz o kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacağını ve o kızıl güneşin önce zindanları aydınlatacağını biliyoruz. Sınıflar mücadelesinin tarihinden öğrendiğimiz budur.

Eğer bir düşüncenin vakti gelmişse, hiçbir zulüm, hiçbir katliam onun gerçekleşmesini engelleyemez. Ne Nazi faşizmi sosyalizmin dünyanın üçte birinde egemen olmasını engelleyebildi, ne Bulgaristan'da 1923 darbesi komünistlerin 21 yıl sonra bir devrimle iktidara gelmesini engelleyebildi, ne 12 Mart ve 12 Eylül faşizmlerini yaşamış ülkelerimiz emekçi halkları bağrından yeni devrimci güçleri çıkarmakta tereddüt etti.

Kafamızda eğer en ufak bir nida ve sual işareti varsa, onları tez elden söküp atalım. Şunu bilmeliyiz ki, "devrimin nöbeti dolaşık yürekle tutulmaz". Bizim ölümsüzleşen ve zindanlarda faşizme karşı savaşan yoldaşlarımızdan öğrendiğimiz şey her koşulda ve her zaman faşizme karşı başımızı dik tutmak, onurun ölümden güçlü olduğunu unutmadan kararlılıkla yürümektir. Faşizm koşullarında yiğit Bulgar komünistlerinin dediği gibi: "Başlar Yukarı Yiğit Yoldaşlar!"

Faşizm saldırıyor... Korktuğu için saldırıyor. Devrimci ve komünistler, her şeye hazırlıklı olmalıdır. Şunu asla aklımızdan çıkarmadan, başımız dimdik yürümeye devam etmeliyiz: Ne olursa olsun tarihin en güzel yerinde son sözü, bugün faşizme karşı savaşanlar söyleyecektir. Ve ne yaparlarsa yapsınlar, devrimin gelişini ve bu topraklarda sosyalizmin ve komünizmin bir gün muzaffer oluşunu engelleyemeyecekler. 8 Mart ve hemen arkasından Newroz bize bunu müjdeliyor!

Yarın Bizimidir Yoldaşlar...

>>Editör...
"ÇÖZÜM-
MÖZÜM YOK!"

Kürdistan sorununun düzen sınırları içinde, egemen sınıfın politik güçleriyle, devletle, hükümetlerle görüşerek, anlaşarak, uzlaşarak çözülmeyeceğini daha nasıl anlatsınlar! Böylesi yaşamsal sorunun ancak güce dayanarak ve güç ilişkilerine uygun biçimde çözülebileceğini ham kafalara anlatmak için daha ne yapmalı?

Hakkını yemeyelim. Başbakan kılığındaki Binali Yıldırım, ahmakların bile anlayacağı biçimde açık konuştu. "Çözüm-mözüm yok kardeşim" dedi, kendisine bu konuda soru soran gazeteciye.

3

Ötesine Ve İlerisine

C.Dağlı

2

Şimdi Kadınlar
Zamanı

Sena Demir

4

Ulusal Birlik Değil
Emekçilerin Mücadele Birliği

Argeş Soran

5

Devrimci Teori Olmadan
Devrimci Pratik Olmaz

Umut Güneş

8

Seçimler Üzerine

İ.Cevat Çetiner

9

Değişen Dengeler
Ve Boykot

Şiar Coşkun

11

ÖTESİNE VE İLERİSİNE

BAŞYAZI

C. Dağlı

Bir toplumsal sistem, tarihsel dönem, bir süreç ne kadar uzun sürerse sürsün değişmek zorundadır. Çağımızda değişim, çok daha kısa sürede gerçekleşiyor. Günümüzde olaylar hızlı ve yoğun olarak yaşanıyor. Dolayısıyla sonuçlar daha çabuk ortaya çıkıyor. Yalnızca genel olarak çağımızdan, dünyadaki durumdan söz etmiyoruz. Türkiye ve Kürdistan'dan söz ediyoruz.

Devrimci işçiler ve devrimci işçilerin partisi, içinde bulunduğu dönemden, somut toplumsal durumdan hareket eder. Partinin görüş, taktik, politika, örgütsel çalışma ve mücadelesi, işçilerin sınıf kavgasına bir itiş verme, harekete yeni bir kalkış noktası kazandırma ve devrim mücadelesini yeni bir bütün olarak daha ileri taşımaya rolünü oynaması için ortaya konur. Ancak tarihin kısa tarih olduğu yani içine girilen her yeni dönemin kısa süre içinde değiştiği ve yerini yeni olayların meydana geldiği yeni bir döneme bıraktığı düşünülmeden, partinin mücadele taktikleri, hareket tarzı ve mücadeleye biçimleri neye göre belirlenecektir?

Her tarihsel dönemin kısa sürmesi olayların çok yoğun olması ve hızlı olarak yerini yenilerine terk etmesi tarihin gelişimi üzerinde devrimci bir rol oynuyor. İşçilerin kurtuluşunu daha erken gerçekleştirmesini getiriyor. Tarih karşıtların mücadelesinin tarihidir. Dünya proletaryasının dünyayı değiştirmede geldiği yer ve dünya devriminin gücü nedeniyle, karşıtların savaşımında tarihsel girişim üstünlüğü proletaryadan gelmektedir. Devrimci bir tarih anlayışı olmayanların, tüm bu gelişmeleri ortaya koyması beklenemez.

Sınıf savaşına karşı, kitlelerin toplumsal mücadelesine öncülük etmek isteyen işçilerin sınıf bilinçli partisi, taktiklerini, politikasını, mücadelesini hareketin kendisinden çıkarmalıdır. Hareket bir momentten başka ve daha ileri bir momente doğru yol alırken, parti, önceki momentte ya da eski aşamada kalmaz. Bu, hareketin gerisine düşmektir. Darkafalı, dar düşünceli, kalın kafalı küçük burjuva siyasetler hareketin çıktığı moment, aşamayı yok sayarak yeni dönemde, eski günlerin, aşılmış dönemin taktiklerini sürdürmek isterler. Mücadelenin ilk dönemiyle daha ileriki dönemlerinin görevlerini birbirine karıştıranlar, gelişmeyi karşılayamadıkları için, devrimci kavganın dışına düşmekten kurtulamazlar.

31 Mayıs'ta patlak veren Haziran halk ayaklanması karşısında Leninist Parti dışındaki tüm siyasi hareketlerin içine düştükleri durum, içinde bulunduğumuz sürecin nasıl hızlı değiştiğini anlayamamalarının bir sonucudur. Fakat devrimci ayaklanma patlak verince, söylemlerini hemen yeni duruma göre ayarladılar. Burjuva çevrelerde de böyle bir çaba görüldü. Bütün bu çevreler Gezi'ye sahip çıkıyor onun sloganlarını kullanıyorlar. Gezi ayaklanması, devrimin gücünü tüm topluma gösterdi. İktidar sahiplerinin işçilere, halklara geçmişi aşan bir düzeyde saldırı yönelmelerini, devrimin gücünden ileri geliyor.

Haziran günleri devrime dönüşmedi, ya da devrim kadar ileriye gidemedi. Ama devrim için uygun bir ortam yarattı. Devrimin gerçekleşmesi için mücadelenin bugünkü düzeyi yeterli değildir. Devrim için bu düzeyin ilerisine gidilmelidir.

Daha ileri gitmek, iktidarı ele geçirmek, emeğin devrimci iktidarını kurmak ve böylece devrimi başarıya ulaştırma mücadelesidir. Devrimin ilk iktidar organı Geçici Devrim Hükümetidir. Devrimin derinleşmesi, GDH'nin başvuracağı devrimci önlemlere bağlıdır. En devrimci araçlara başvurulmadan emekçi kitleleri sosyalizmin inşasına katan özgür bir ortam gerçekleşmez. Toplumun hayatında tarihi bir rol oynayan devrimci iktidar ancak halk kitlelerinin devrimci zoruna dayanan eylemlerle kurulur. Ezilen ve sömürülen yığınların devrimci eylemleri olmadan, yığınsal devrimci savaşım olmadan, devrimci zor olmadan gerçek demokrasi ve gerçek özgürlük gerçekleşeceğini söylemek, devrimci sınıfı kavgasını sulandırmaktır, mücadeleyi geriye düşürmektir. Devrime yürüyen kararlı kitlelerle mücadeleyi geri çekmek isteyenler arasında bu görüş farklılıkları, çatışma devrimin zaferine kadar devam eder.

Devrimin geldiği nokta ve gücü karşıtlar tarafından da kabul ediliyor. Haziran ayaklanması sırasında ilk oluşumları ortaya çıkan ayaklanma organları kitlelerin yaratıcılığının eseridir. Bugün ilk örneklerini gördüğümüz devrimci mücadele organları yarımkı ayaklanmalarda daha gelişmiş ve belirginleşmiş olarak karşımıza çıkacaktır. Devrimin başarısı, ayaklanma organlarının, iktidar organları olarak hareket etmesine bağlıdır. Ayaklanma organlarının iktidar organları olarak davranmadıkları yerlerde, devrim başarısızlığa uğramıştır. Buradan şu kesin sonuç çıkar: Halk ayaklanması sırasında ortaya çıkan ayaklanma organları, devrimi yarı yolda bırakmamalı, zaferi güvenceye alıncaya dek, devrimi devam ettirmelidir. Devrimci işçiler, dünyadaki toplumsal devrim deneyimlerini bu bakış açısıyla irdelemelidir.

Devrim deneyimleri devrimci dönemlerde, kitlelerin burjuvaziye karşı devrimci zora dayanan doğrudan mücadelesi devrimci sınıf savaşında karşıtlarına karşı, onlara rağmen mücadele organlarının şekillenmeye başladığını, bu mücadele araçlarının eylemlerin üst biçimlere dönüşümüne bağlı olarak daha yüksek biçimler aldığı ortaya koyar. Geçici Devrim Hükümeti'nin dayandığı mücadele organları burjuva iktidarının yanında ona karşı hareket eden bu organlardır. GDH, devrimci önlemlere bu devrimci araçlara dayanarak başvurur. Tam demokrasinin, halk demokrasininin ve gerçek özgürlüğün sağlanması GDH devrimci tarzda hareket etmesine bağlıdır. Sınıf bilinçli işçiler GDH'ni, somut, güncel, ivedi bir hedefi önlerine koyarak burjuvazinin kabul ettiği sınırların dışına çıkar. Küçük burjuva reformist hareketlerin ufkunun ötesine ve ilerisine giderler. Reformist ve oportünist hareketlerin GDH'ni kendilerine en uzak, en yabancı görüş olarak görmelerini küçük burjuvazinin toplumsal doğasını göz önünde tutunca anlaşılabilir bir tavır değildir.

Demokrasi ve özgürlük emekçi ve sömürülen halkın devrimci gücüyle devrimci öfkesinin ve devrimci enerjisinin harekete geçirilmesiyle kazanıldığı halde uzlaşmacı siyasetler diplomatik yollarla bu sorunu çözebileceklerini düşünüyorlar. Hükümet gündeme süngüyü dayamışken Marx'ın 1848 Frankfurt Meclisini eleştirirken söylediği şeyi yapıyorlar. Parlamentar alıştırma yapıyorlar, en iyi gündem ve en iyi ana-yasa peşinde koşuyorlar. Reformistlerin tüm girişimleri, tüm iktidarın süngüler karşısında ne işe yarar ki?

Fakat yaşam öğreticidir, sınıf kavgası eğitici. Mücadelenin pratik zorunlukları burjuvazinin sınıf egemenliğiyle karşı karşıya gelen herkesin, her grup ve sınıf kapitalistlerin egemenliğinin bu güne kadar yapılan eylemlerden daha devrimci, daha etkin, daha ileri ve üst biçimlere çıkan eylemlerle yıkılacağını öğretiyor ve gelecekte de öğretecektir. Proleter kitlelerin ve proleter devrimci partinin güncel devrimci görevi, burjuva çevrelerin ve küçük burjuva reformizminin ortaya koyduğu düzeyi aşarak demokrasi ve özgürlük mücadelesine tam sınıfsal anlamını kazandırmak ve kitlelerin toplumsal hareketini zafere götüreceği araç ve yöntemlerini güçlendirmektir.

Bu topraklarda yıllardır bütün yoğunluğu ve hareketliliğiyle süren devrimci mücadelenin zafere ulaşması için doğmuş olan olanaklar, bugün her zamankinden daha fazladır. Günün proleter devrimci görevi, gelişmenin ve sınıf savaşımının bize sunduğu olanakları gerçeğe, devrime dönüştürmektir. Görev ancak devrimci sınıf partisinin öncülüğünde başarılabılır. Proleter devrimci partinin öncülüğü olmazsa, bu devrimin zaferinin olanaksızlığı demektir.

"Şimdi Kadınların Devrimci Fırtınalar Koparma Zamanı!"

Emekçi Kadınlar (EKA), "Şimdi Kadınların Özgürlük Zamanı" sloganıyla, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Galatasaray Meydanı'ndaydı.

Emekçileri Kadınlar (EKA) saat 18.00'de "Şimdi Kadınların Özgürlük Zamanı" yazılı pankartı açarken yere de kırmızı harflerle 8 MART yazıldı. Ayrıca kadınlar ellerinde kadınların sınıfsal mücadelesinde yaşamını yitiren Clara Zetkin, Roza Luxemburg, Nadejda Krupskaya'nın ve 2001 yılında ölüm orucunda yaşamını yitiren Sibel Sürücü, Aysun Bozdoğan'ın resimlerini taşıdı.

Etkinlik müzik yayını ve er-baneler eşliğinde söylenen ezgilerle ve halaylarla başladı. Bir yandan da kadınların yaşadıkları sömürüye, şiddete, cinayetlere, savaşlara, verdikleri mücadeleye ilişkin ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Emekçi Kadınlar sık sık "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Kadın İsyan Devrim", "Şimdi Kadınların Özgürlük Zamanı", "Şimdi Devrim Zamanı", "Vardık Varız Varolacağız" sloganlarını attı. Emekçileri Kadınlar (EKA) adına basın metnini Gamze Nihal İyidoğan okudu.

"Şimdi Kadınların Özgürlük Zamanı" diyerek giriyoruz 2018'in 8 Mart'ına... Şimdi Kadınların Zamanı, diyoruz. Şimdi bizim zamanımız... Bizim dışımızda, kim, her gün herşeyin savaşım veriyor? Her gün tekrar tekrar yenilip ertesi gün yeniden başlıyor? Çocuklar ve kadınlar dışında kim bitmeyen sürekli artan saldırılara maruz kalıyor? Yoksullukla, işsizlikle, sömürüyle, dinci faşist saldırılarla, taciz-tecavüzlerle, cinayetlerle, köhne geleneklerle boğuşurken yeniden varoluyoruz. Yok edilemez bir gücüz" diyerek sözlerine başlayan İyidoğan, sadece aile içi şiddetle, aşağılanmayla, ayrımcılıkla değil, gerici geleneklerin kuşatılmışlığıyla da boğulmakta olduklarını belirtti.

Kapitalist, dinci-gerici sistemin her gün tekrar tekrar gericiliği, şiddeti üreterek kadınların üzerine saldırdığını belirten İyidoğan, "Ancak biz 'yangın çıkarıcılar' özgürlüğünü yaşamak isteyen, onu varetmek için 'korkunç' tutkulu güçlü bir kitleyiz ve geri adım atmıyacağız. Ne kadar büyük korku yaratırsa yaratılsın biz kadınlar varız! Varılmaya da devam edeceğiz" dedi.

Anaların çocuklarını savaşlarda ölsün, cinayetlere kurban gitsinler, sokaklarda tacize, tecavüze uğrasın diye doğurmadığını belirten İyidoğan "Biz buna izin vermeyeceğiz. Gerici sisteminizi başımıza yıkacağız! Çocuklarımızın savaşlarda ölmediği, sokaklarında özgürce oynayabildiği, istismara uğramadığı, şarka söyleyebildiği yarınları biz yaratacağız. Çağlar boyu bize vurulan kölelik zincirlerine karşı isyan ettik. Özgürleşmek için çeşitli mücadeleler verdik" dedi.

Saysız eylemin, isyanın, direnişin, ayaklanmanın ateşini kadınların yaktıklarını vurgulayan İyidoğan, "İsyanımızı, öfkemizi birleştirdiğimizde savaşlara, yıkımlara, eskinin tüm köhnemiş alışkanlıklarına karşı koyan, yeni toplumu yaratan kadınlar olduk. Komün'ün 'ası kadınları', 'yangın çıkarıcıları' olduk, barikatların başında... 8 Martları yaratan dokuma işçisi kadınlardık. Clara-lardık, Rosalardık, Kollantaylardık... Düşlerini ölümleri pahasına gerçek kalmaya çalışan Senalardık, Tanyalardık, Olgalardık, Arinlerdik biz... Ayniller, Sibeller, Aysunlardık..." dedi.

Basın açıklaması, "Şimdi bizden koparılanları geri alma zamanı... Şimdi devrimci fırtınalar koparma zamanı... Şimdi Kadınların Özgürlük Zamanı! Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü! Şan Olsun 8 Martları yaratanlara!" denilerek sona erdi. Eylem şiir, slogan ve müzik eşliğinde halaylarla sona erdi.

Kadının Kurtuluşu Kapitalizmin Yıkılmasından Geçiyor!

Bir kez daha İstiklal Caddesi-Taksim onbinlerce kadın kitleleriyle dolup, kadınların özgürlük mücadelesine tanıklık etti. Görkemli bir yürüyüş, coşkulu, inatçı, kararlı ve umut verici bir 8 Mart'tı. Bir yanda şovenizmin hiç susmayan borazanları ve şovenist-faşist bir savaşım bombardımanı diğer yanda bütün gericiğini kadınlar üzerine kuran, kadın ve çocuk cesetleri, acıları üzerinde gövdesini yükselten karşı-devrimin akıl hocaları, tacirleri, fatvacıları ve gürhü... Bir yanda kadınların diz boyu yoksulluğu, bastırılmışlığı, diğer yanda kadınlarla dalga geçercesine çıkarılması planlanan yasalar... 8 Mart hepsine birden, hem Taksim'inde, hem Amed'den yanıt verdi:

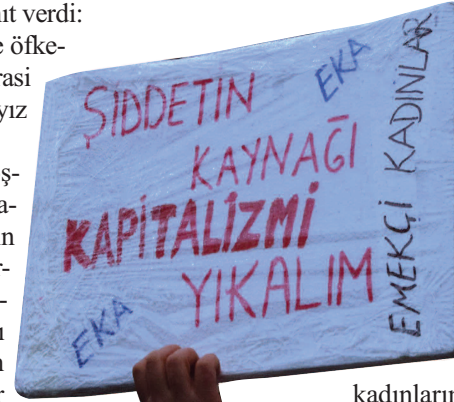
Evet, biz hala buradayız ve öfkeliyiz! Yalanlarınızın da, demokrasi oyununuzun da turnusol kağıdıydı dediler.

Bu kadar kalabalık ve coşkulu bir 8 Mart eylemi, elbette kadınların ve tüm ezilenlerin umudunu büyütmiş, cesaret vermiştir. Bir ülkedeki kadınların eylemlerinin kitleliliği, yaygınlığı aslında egemenlere için işlerin hiç de iyi gitmediğinin güçlü bir tanıtıcıdır.

Bilindiği gibi dinci-faşist hükümet ilk beş yıllık hükümet döneminde en çok kadınlara yönelik yasalar çıkarmış olmakla övündü. Öyle ki, feminist hukukçular bu "iyimserlik"ten yola çıkarak sevinçlerini ifade etmekten çekinmediler. Demokrat

hukukçular ise biraz temkinli "Burası Türkiye yasa çıkar ama yasalar uygulanmaz" demişlerdi. Yıllar içinde görüldü ki, yasalar çıkıyor ancak özgürlük yoktu.

Öncelikle mülksüzleştirilen milyonlar, aileler kadın-erkek-çocuk ayırılmadan toplumsal üretim sürecine sürüldüler. Böylece kadınlar, binyıllar süren ağır "yok"luk koşullarından çıkıp "var"lıklarını gösterebilecekleri bir zemin buldular. Üretiminde kitleler halinde bulunmaları sonucu hem ekonomik olarak, hem de örgütlenme olanaklarıyla tarihte yeniden "var" oldular. Burjuvazi kadınlar karşısında çaresizce değişime direndi uzun yıl-

kadınların mücadelesi karşısında yasal düzenlemeler yapmak zorunda kaldı. Yine de kadın ezilen bir cins olarak kalmıştı. Görüldü ki, "hak"ların elde edilmesi gerçek kurtuluş için yeterli değildir. Bizde de durum farklı ol-

madı. Kadınların eşitliğini için onlarca düzenleme yaptığını iddia eden bütün hükümetler tek bir şeyi açığa çıkardılar. Kadınların gerçek toplumsal özgürlüğü kapitalizmin yıkılışıyla mümkündür. Bu gerçeği hiçbir zaman umursamayan, kabule yanaşmayan feminizm, ne zaman toplumsal çelişkiler, hoşnutsuzluk kadınları sokağa taşımaya başlasa hemen sahnede yerini alıp iki yüz yıldır tekrarlanan hedefleri tekrarladı: "Yasal değişim istiyoruz! Erkek egemenliğine son!" onun için kapitalizm "iyileşebilir bir erkeklik hastalığı" oldu! Oysa, onbinlerle sokağa çıkan kadınların özgürlük talepleri, umutları feminizmin yasallığını aşmaktadır. Bu nedenle 8 Mart'ın kitleliliği feminizmin başarısı değildir. Kadın kitleleri yaşamlarında burjuva düzenlemelerinin bir anlamı ve kıymeti olmadığını görmekte, güçlü ve kalıcı bir değişim istemektedir. Durum kadınlar ve çocuklar için gerçekte acil ve elzem olmuştur.

Tüm dünyayı kendine hayran bırakan kadın yığınlarının bu öfkeli ve coşkulu 8 Mart eyleminden de anlaşılıyor ki, bu devrimin başarısı kadınların öfkesinin örgütlenmesinden geçiyor. Yani devrimin kitlesi kadınların, özellikle işçi-emekçi yoksul kadınların elindedir. Bu bağlamda kadınların özgürlük mücadelesine asıl damgasını vuracak kesin işçi kadınlar olacaktır, onun örgütlenmesi kaçınılmaz bir görev olarak önümüzdedir.

Sena Demir

Vardık, Varız, Var Olacağız

Dicle Amed Kadın Platformu (DAKAP) öncülüğünde, 5 Haziran (İstasyon) Meydanı'nda, "Vardık, Varız, Var Olacağız" şiarıyla düzenlenen miting; saat 13.00'da başladı.

Miting alanına çıkan tüm yollar ve ara sokaklar; zırlı araçlar ve bariyerlerle kapatılmıştı. Meydana gelmeden abluka başlıyordu. Arama noktalarında parfüm, kalem ve hatta rujlar alınıyordu. Alana girmeden başlayan ablukaya rağmen dört bir yandan yürüyordu kadınlı-erkekli gruplar.

Alanda "Şiddete, Tacize, Tecavüze, Çocuk İstismarına Son", "Jin Xwezaye Dest Nedin Xwezayê", "Hebûna Jinê Hebûna Jiyanê" pankartları asılmıştı.

Bu mitingde kendi güvenliğini almıştı tertip komitesi. Güvenliğin sadece TC'nin kolluk kuvvetlerinin insafına bırakılması bir eksiklikti. Ve bunun bir sonucu olsa gerek, polisler miting alanı içine girme girişimi. Halay çeken gençlere yakın duruyor, bir biçimde baskı yapıyorlardı.

Uzun zamandır kentte böylesi bir etkinlik, eylemsellik yoktu.

Diyebiliriz ki; 8 Mart bir soluk verdi kente. Baharın ilk günlerine böylesi bir başlangıç iyiyemüjdedir. Koşulların dayattığı eksiklikler ve genel anlamdaki eksikliklere rağmen buyledir.

Mitinge HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan, Diyarbakır Milletvekilleri Feleknaş Uca ile Sibel Yiğitalp katıldı ve sık sık "Biji Berxwedana Efrînê", "Biji serok Apo", "Jin Jiyan Azadi", "Kadın Yaşam Özgürlük" sloganları atıldı.

Mücadele Birliği/Amed

Editör

“ÇÖZÜM-MÖZÜM YOK!”

Baş Tarafı 1. Sayfada

“Çözüm”den kastedilen Kürdistan sorunun görüşmeler-müzakereler yoluyla çözümlenmesidir. Yoksa genel anlamda bir çözüm kastedilse elbette, her sorunun olduğu gibi, Kürdistan sorununun da bir çözümü var. Esasında, teknelci egemen sınıf, Kürdistan’ı ilhak ederek ve Kürt ulusunu baskı-egemenlik altına alıp “ezilen ulus” durumuna sokarak kendi çözümünü bulmuş durumda.

Toplumların yaşamsal sorunlarının sınıflar üstü bir çözümü yok, olamaz da. Her sınıfın kendi çıkarlarına uygun çözümü var. Teknelci sermaye sınıfının çözümü, Kürdistan’ın ilhakıdır; Kürdistan proletaryası ve diğer emekçi sınıflarının çözümü ise kendi kaderini tayin hakkını elde etmektir. Türkiye proletaryası ve diğer emekçi sınıfların kurtuluşu, Kürdistan proletaryasının çözümünden geçiyor.

Burada okurun dikkatini, sorunun adına çekmek istiyoruz. Sorunu, “Kürt Sorunu” olarak değil, “Kürdistan Sorunu” olarak koymamız bir dil sürçmesi sonucu değil. Sorun, egemen sınıftan da öncelikle bir “sınırlar” yani toprak kazanma/kaybetme sorunudur.

Dinci-faşist iktidarın başı, egemen sınıftan sorunun bir toprak, yani sınırlar meselesi olduğunu şu amiyane sözlerle açığa vurdu:

“780 bin kilometrekare tek vatan. Bu vata-

nımızı bölemeyecekler. Biz 780 bin kilometreye nereden geldik biliyor musunuz? 18 milyon kilometre kareden geldik. Ah ah, küçüldük küçüldük, olduk 780 bin kilometre.... Ama 780 bin kilometreye ameliyat yaptırılmaz.”

Ham kafaların, burjuva sınıfa gırtlığına kadar güven duygusuyla dolu küçük burjuva akımların, aydınların, politik güçlerin... faşist devletin ve egemen sınıfın, bugüne kadar gelmiş geçmiş tüm burjuva gerici/faşist iktidarların soruna bakışını anlamaları için daha ne söylenmesi lazım!

Gerçekte hiç olmamış, ama Kürt halkını aldatmak için varmış gibi gösterilen “Dolmabahçe Mutabakatı”nın bir tekmeyle devrilmesinin nedeni ve anlamı, ancak bu temelde anlaşılabilir. Devlet açısından sorun şuydu: Özellikle 90’lı yılların ekonomik ve politik krizi, devrimci kitle hareketi vb. yani devrimci durum ve iç savaş faşist devleti yıpratmış, güçten düşürmüştü, kurumlarını, kadrolarını dağıtmış, çürütmüş, işlevini yerine getiremez hale getirmişti.

Devletin, o dönemler Leninist Parti’nin sürekli işaret ettiği gibi, toparlanmak, güçlerini toparlamak, saflarını yeniden düzenlemek, daha kapsamlı bir hazırlık yapabilmek vb için zamana ihtiyacı vardı. Faşist devletin zamana olan ihtiyacı kasasındaki dolara olan ihtiyacından çok daha fazlaydı. Çünkü, ortada bir varolma-yo-

kolma savaşı vardı. ABD Savunma Bakanı’nın şimdilerde itiraf ettiği gibi, “Türkiye, sınırları içinde silahlı ayaklanmanın devam ettiği tek NATO ülkesi”ydi.

İkibinli yılların ortalarında Kürdistan’ın pek çok yerine ayak basamayacak hale gelmiş, hakimiyetini yitirmiş faşist devlet, adına “Çözüm Süreci” dediği şeyle tekrar Kürdistan topraklarının her köşesine girme olanağı buldu. Dinci faşist parti, Barzanilerin de eşsiz desteğiyle Kürt aşiretler arasından toplumsal destek devşirdi. Buna, bir kısmı şimdi HDP’de faaliyet gösteren “yetmez ama evet”çilerin, “akil adamlar”ın çabalarını da eklemeliyiz. Bunların hepsi dinci-faşist partiye çalıştı.

Sonuçta faşist devlet, Kürdistan topraklarına girmekle kalmadı, belki de bundan daha önemlisi, kanlı bir savaş için hazırlık yapacak altın değerinde zamanı da buldu. Kürt halkı “çözüm süreci” denen şeyle oyalanır, beklentiye sokulur ve rehavete itilirken faşist devlet, “çökertme planları” yapıyor, kalekollar inşa ediyor, yollar açıyor, Barzanigiller sayesinde aşiretlerden kitle devşiriyor, saflarını düzenliyor, güçlerini sağlamlaştırıyordu.

Sonrası biliniyor. Faşist devlet, kendince “artık zamanı” dediği “çökertme planı”nı devreye soktu. “Hendek Savaşları” adı verilen şehir savaşları gerçekte böyle başladı. Bujuvaziye güven

duygusuyla dolu kuru birer bağırsaktan ibaret olan bilimüm küçük burjuvalar, bunda bile Kürdistan devrimcilerini suçlamaya kalktılar. “Eğer hendekler olmasaydı faşist devlet de bu katliamları yapmayacaktı.” Bu sığ kafalıların bütün muhakeme gücü işte bundan ibaretti. Oysa, faşist devlet, böyle bir savaşın kararını çoktan vermişti.

Şehir savaşlarından Cerablus-El Bab’ın işgaline, oradan Afrin işgaline ve onu izleyecek her hamleye kadar bir kara şerit gibi sürüp giden politika faşist devletin, Erdoğan’ın ağzından dile getirilen, tarihsel korku ve özleminin sonucudur. Korku, yedi yüz seksen bin kilometre kareden de daha geriye gitmek; özlem, on sekiz milyon kilometrekare toprağın, tümünü olmasa bile, büyük bölümünü tekrar ele geçirmek.

Zafer kazanıp özelemlerini mi gerçekleştirebilecekler? Aksine teknelci sermaye egemenliğini ve faşist devleti büyük bir bozgun bekliyor. Birleşik devrim mutlakla zafere ulaşacaktır. Ama halen “çözüm” vb şeylerle Kürt halkını bekletmeye sokanlara şunu anlatmak istiyoruz: Uzlaşmaz çıkarlara dayalı sınıflara bölünmüş toplumlarda yaşamsal sorunlar sadece zora dayalı, güç ilişkilerine uygun biçimde çözülür. Kürdistan sorunu bir devrim sorunudur.

Binali “çözüm mözüm yok” derken esasında, farkında olmadan, bunu anlatmış oluyor. Anlamamız için daha ne gerekiyor!

Kenan Zengin Tutuklandı

İstanbul Esenyurt’ta okurumuz Kenan Zengin, sosyal medya paylaşımları gerekçe gösterilerek tutuklandı.

Gözetiminde okurumuza Ölüm Orucu savaşçısı Sibel Sürücü’nün anmasına neden katıldığı, Afrin’de ölümsüzleşen Emre Bora’yı nereden tanıdığı, neden onunla ilgili paylaşımında bulunduğu soruldu.

Örgüt üyeliği ve propagandası suçlamasıyla 14 Mart günü tutuklanan okurumuz Kenan Zengin, Silivri 2 Nolu L Tipi Hapishanesine götürüldü.

Baskılar Bizi Yıldırılmaz

Kenan Zengin Yalnız Değildir
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük

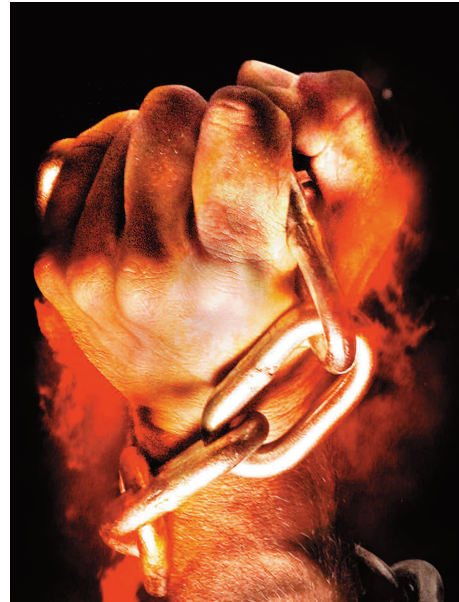

Baskılar Saldırıları Gözaltılar Bizi Yıldırılmaz

24 Mart gününün ilk saatlerinde, 6 Mücadele Birliği okurunun evleri basılarak gözaltına alındı.

Evleri basılanlar arasında Mücadele Birliği Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Süleyman Acar, Önsöz Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Songül Yücel, yine gazetemiz muhabiri Serpil Ünal, Devrim Tiyatro Atölyesi’nden Nurten Karahancı, Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi’nden okurlarımız İnci Şahin ve Tuğba Acar var.

Gözetimdeki okurlarımızla görüşen avukatları, “sosyal medya paylaşımları” gerekçe gösterilerek gözaltına alındıklarını, dağıtırlarak

aranan evlerde bulunan bilgisayar, flash bellek ve telefonlara el konulduğunu söyledi.

Gözetimdeki okurlarımıza 7 günlük gözaltı süresi verilirken, dosyaya da gizlilik kararı konuldu.

Son dönemlerde evlerin basılmadığı, insanların gözaltına alınmadığı, tutuklanmadığı tek bir gün bile yok. Ancak bugüne kadar devrimcileri, işçi ve emekçi halkları mücadeleden yıldırınmadıkları gibi, aksine devrim yangınına daha da büyüttü.

Baskılar Bizi Yıldırılmaz
Gözaltına Alınanlar
Derhal Serbest Bırakılsın

Gazi’den Afrin’e Savaşan Halklar Kazanacak

12 Mart Gazi Ayaklanması yıldönümünde, Gazi halkı ve İstanbullular her yıl olduğu gibi Gazi Mahallesi’nde idi. Gazi Cemevi önünde sloganlarla toplanan halk, ayaklanma sırasında hayatını kaybedenlerin resimlerini ve “Gazi-Ümraniye Katliamını Unutma Unutturma” pankartı taşıdı.

Saat 11.00’de toplanmaya başlayan halk kalabalıklaşınca sloganlar atıldı, hayatını kaybedenlerin isimleri haykırarak “Yaşıyor” denildi. Kitle yürüyüşüne geçerek Eski Karakol önüne geldi.

“Siyasi Tutsaklar Onurumuzdur”, “Efrin Şehitleri Ölümsüzdür”, “Gazi’nin Hesabı Sorulacak” sloganlarının atıldığı yürüyüş boyunca Mücadele Birliği Platformu da Gazi’nin bir evladı olan Emre Bora için sloganlar attı, “Emre Bora Ölümsüzdür”, “Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” dedi.

Eski karakol önüne gelindiğinde hayatını kaybedenler için saygı duruşu yapıldı ve basın açıklaması okundu.

“Efrin’de Düşene Dövüşene Bin Selam”, “Katiller Halka Hesap Verecek” slo-

ganları ile Gazi Mezarlığına doğru yürüyüşe geçildi.

Mezarlıkta da yapılan saygı duruşunun ardından basın açıklaması okunmaya başlandı.

Basın açıklamasında önce katliamın nasıl yaşandığı anlatıldı, bu katliamın amacının devrimci kitleleri yıldırma, halka gözdağı vermek olduğu söylendi. Ancak Gazi halkının 3 gün boyunca sokaklarda olduğu hatırlatıldı.

Katillerin cezalandırılacaklarına ilişkin beklentinin ise kalmadığı, iktidarın OHAL ile devrimci, demokrat, aydın, sanatçı, akademisyenler başta olmak üzere tüm muhalif kesimlere, zindanlarda ise tek tip elbise dayatmasıyla saldırılmakta olduğu ifade edilen açıklamada, ülkedeki ekonomik ve siyasi krizi yönetemeyen iktidarın bu kez tüm bölge halklarına karşı savaş açtığı belirtilerek “Bu savaş bizim savaşımız değil ve reddediyoruz. Bu düzende tek seçeneğimiz örgütlü olmak” denildi.

Halk ellerindeki karanfilleri mezarlara bıraktı, Hep bir ağızdan atılan sloganlarla anma sonlandırıldı.

Şişli Ayışığı Ekin Sanat Derneği’ne Polis Baskını

Dün gece saatlerinde Şişli’de bulunan Ayışığı Ekin Sanat Derneği polis tarafından basılarak arandı.

Geç saatlerde kapısı kırılan Ayışığı Ekin Sanat Derneği’ne giren polisler arama yaptı, ancak içeride kimse bulunmadığından el konulan eşyalar olup olmadığı öğrenilemedi.

Kapıya “İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı 2018/54032 soruşturma dosyası kapsamında arama yapılmıştır. TEM Şube Müdürlüğü A Büro Amirliği’ne müracaatla bilgi alabilirsiniz. Polis” yazılı bir not bırakan emniyet müdürlüğü, baskın ile ilgili hiçbir sorumluya ya da yetkiliye bilgi vermeden arama yaparak çıkmıştır.

Önümüzdeki haftalarda kuruluşunun 30. yılını kutlamaya hazırlanan Ayışığı Ekin Sanat Derneği, daha önce defalarca basıldı, mühürlendi, dağıtıldı. Hiçbir baskı, tehdit, Ekin Sanat mücadelesini engelleyemeyecek.

Baskılar Bizi Yıldırılmaz
Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla

Şimdi Seçim Değil Devrim Zamanı!

Baş tarafı 1. sayfada...

Şu anda milyonlarca insanın gözünün seçim tarihinde değil, bu siyasi iktidarın nasıl alaşağı edileceğinde olduğuna şüphe yok. “Boycot” tartışmalarının bu kadar gündemde olmasının başka bir açıklaması yok. Eğer boykot konusu, burjuva partilerin bile içerisini karıştırıyorsa bu nedensiz değildir. Elbette onların tartıştıkları, sistemden rahatsız olan milyonlarca insanın sokaklara döküldüğü bir boykot değil, sadece protesto mahiyetinde oy vermeme ve seçimlerde ortaya çıkacak “seçimlere katılım oranının düşüklüğü” üzerinden kendilerine politik prim arayıdır. Böylesi bir “boycot”un sistemi zorlamak yerine güçlendireceğinden şüphe yoktur.

Açık olan bugün siyasi iktidarı ellerinde tutanların, bu iktidarı seçime vb bırakmayacaklarıdır. Dinci faşist iktidar, ahmakların bile anlayacağı açıklıkla bunu gösterdi. Haziran 2015 seçimlerinde gösterdi, Kasım 2015 seçimlerindeki hilelerle bunu gösterdi, Cumhurbaşkanlığı referandumunda bunu gözlerin içine soka soka gösterdi; daha ne yapsınlar?

Emekçi sınıflar ve ezilen halklar bunu anladılar ama sosyal reformistler ve onların politik etki alanındaki devrimci güçler bunu bir türlü anlamak, kabullenmek istemiyorlar. Bu yüzden sosyal reformist partiler, süt kasesinin etrafında dolan kediler gibi, seçim sandığının etrafında dolanp duruyorlar.

“Seçime katılın” çağrısını açıkça ve yürekli yapamıyorlar çünkü seçimlerin/sandığın artık bir hiç olduğuna ina-

nan emekçi sınıfların ve ezilen halkların hiddetinden, hisminden korkuyorlar. Ayaklanmayla ilişkilendirilmiş bir “boycot” çağrısı yapamıyorlar çünkü düzenle, teknelci sermaye sınıfıyla, faşist devletle köprüleri atmak istemiyorlar.

Leninist Parti, emekçi sınıfların, ezilen halkların, yoksulların dikkatini iki noktaya çekmek istiyor. Birincisi, dolaylı ya da doğrudan “sandık başına” çağrısı, seçime katılım çağrısı; ikincisi, faşizmi bir devrimle yıkmak yerine “AKP-MHP faşizmini geriletme” çağrısıdır. Birbirine bağlantılı bu iki çağrı emekçi sınıfları, ezilen halkları dinci faşist iktidar ve faşist devlet hesabına aldattı, oyalama, kandırma çağrısıdır. Bu çağrıyı yapanlardan bazılarının “iyi niyetli” olmaları somut gerçeği değiştirmiyor.

Teknelci kapitalist düzen, politik güçleriyle birlikte çöküyor. “Çürüyen diş/dökülen et” gibidirler. Bu yüzden dinci faşist iktidara, faşist devlete karşı mücadele içindeki geniş kitlelerin önüne devrim dışında bir hedef koymak bunların ömürlerini uzatmak anlamına gelecektir. Sosyal reformistler bu görevi gönüllü üstlenmişler. Ama devrimci güçleri uyararak, devrim dışında başka hiç bir hedefle ilgilenmemeye çağırarak sorumluluğumuzdur.

Emekçi sınıflar ve ezilen halklar: Gözünüzü siyasi iktidarın bir ayaklanma ve devrimle ele geçirilmesine dikin ve bu konuda size yol gösteren Leninist Parti etrafında örgütlenin. Şimdi seçim değil, DEVRİM ZAMANI! Şimdi tüm gücümüzü ve emeğimizi bunun için harcama, tüm hazırlıklarımızı buna göre yapma zamanı.

ŞİMDİ KADINLAR ZAMANI

SENA DEMİR

Çocuk ve kadınlara yönelik taciz-tecavüzler, cinayetler, bitmeyen şiddet-işkence ve hepsinin üstüne eklenen yoksulluk ve büyük bir gericilik zinciri... Kadınların yaşamına nereden bakarsanız bakın korkunç bir tabloyla karşılaşırsınız.

Suçun ve suçlunun tespitini doğru yapabilmek için kaynağına bakmamız gerekir. Kadın da, erkek de, yaşadığı toplumsal sistemden bağımsız cinsler değildir. Kapitalist sistem sınıflı bir toplum olmasından dolayı, tıpkı her gün daha fazla işsizlik, yoksulluk ürettiği gibi, kadınlara yönelik her türlü saldırıyı, gericiliği de üretir, büyütür.

Sınıflı toplumun ataerkilli yapı üzerinde kurulmuş olması yalnızca erkekleri bağlamaz ve onun suçlu olduğunu göstermez. Bakıldığında, ataerkilliğin öğrenimi, aktarımı bilhassa kadınlar üzerinden yapılmaktadır. Yani bugünkü sorunu toplumun yapısından, sınıflı karakterinden koparıp iki cinsin savaşı olarak koymaya kalktığımızda bizi hiçbir yere götürmeyecek bir çembere hapsederiz. Böylece ne kadar çabalarsanız çabalayın kadınları kurtaramaz, erkekleri eğitemezsiniz. Sorun kendini her defasında şu ya da bu biçimde tekrar edecektir. Çünkü kapitalizm ve ataerkillik birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır ve birbirini güçlendirir. Böyle bir toplumsal sistem içinde kadın sorunu köklü biçimde çözülemez, tıpkı Avrupa ülkelerinde olduğu gibi üstü örtülür, sorun orta yerde durur ama görece iyileşmeler ve ekonomik refahın biraz daha iyi oluşuyla bizdeki gibi şiddetli yaşanmaz.

Oysaki derine bakıldığında, kadınlara erkek arasındaki insani ilişkinin boyutu hem o toplumun yapısını, hem de gelişmişlik düzeyini verir. Bu nedenle, kadın sorunu işçi sınıfının evrensel sorunudur ve bunu ancak o, sınıfları ortadan kaldırarak çözmeye başlayacaktır.

Bugün bu coğrafyada kadın sorunu dediğimizde, otomatikman aklımıza taciz-tecavüz, şiddet, işkence ve her türlü baskı gelmektedir. Oysa bunlar, sorunun denli şiddetli yaşandığının ve sorunun aciliyetinin göstergesidir. Durum o denli boyutlanmıştır ki, kadınlar yaşam-ölüm çizgisinde bir hayat sürmektedir. Tedirginlikler ve korku içinde geçen bir hayat ne kadar yaşamaya değer!

Neden kadınlar bu kadar ağır saldırılarla karşı karşıya?

İlk olarak, çünkü bizde kadınlar, birçok dünya ülkesindeki kadınlardan daha ileri bir bilince sahip. Kendi sorunu da dahil toplumsal sorunlara duyarlı, mücadeleden geri kalmayan ciddi bir kadın kitlesi var. Aynı zamanda onun hareketi kendi cinsini sokağa çekiyor ve davranışlarını, düşüncesini etkiliyor. Çözümünü henüz tam olarak kavramış olmasa bile, en sıradan kadın bile köleliğini şu ya da bu ölçüde görüyor ve öfkeleniyor. Bu hareket, kapitalist sistemin temelini sarstığından; kadının özgürleşme isteğinin, hareketinin bir adım ötesi kapitalizmi yıkmaya yönelmesi anlamına geldiğinden gericilik zincirlerinden boşaltılıyor ve sokağa sürülüyor.

İkinci olarak, Türkiye'nin çok ciddi bir ekonomik-yönetimsel kriz içinde olduğu tamamen gericiye sarılmasını getirmiştir. Ve buna bağlı olarak toplumsal sistemin çürümüşlüğüne ulaştığı bir düzeydir.

İşte bu nedenlerle kapitalizm her iki cinsi de özenle ve büyük bir çabayla geri bırakıyor, gericileşmeye çalışıyor. Yalnızca aileden gelen gerici-tutucu, ataerkilli geleneklerle eğitmiyor, bunun devamı olarak eğitim sistemini de kullanıyor. TV programlarıyla (diziler, "kadın" programları vs.) da işi taçlandırıyor. Kadının ve erkeğin kendine, birbirine bakışındaki model diziler aracılığıyla oluşturulunca genç bir kızın "sevgilim beni kiskaniyor, çünkü seviyor" lafını övünçle söylemesi de kaçınılmaz oluyor.

Ancak her şey bununla da bitmiyor. Alabildiğine gerici dinci-faşist bir güruhun "saçı uzun" olan herkese "halvetlenmesi" (sopaya saç eklemek yeterli!) doğallaştırılıyor da.

Bizden seri katiller çıkmıyor ama seri biçimde cinayetler yaşıyor! Bir yandan kıskançlık, aldatma, boşanma vs görünümüyle sebeplerle, diğer yanda gericiliğin her yerde bizzat devlet eliyle hortlatılması-yaygınlaştırılmasıyla, sadece giyiminden, makyajından, tek başına dolaşarak olmasından tahrik olabilen bir "suçlu ordusu" yaratılarak cinayetler ve saldırılar artıyor.

Peki, ne yapmalı?

Bütün ezilen emekçi kadınlar özgürlük mücadelesinin en önemli öznelerindedir. Sınıflar mücadelesinde bugüne kadar kadının varlığı, katılımı ona güçlü bir ivme katmıştır.

Bugün dinci-faşist baskının yarattığı ciddi bir öfke orta yerde duruyor. Bu öfkenin açığa çıkarılmasıyla köleliğinin ve gericiliğin zinciri kırılacaktır. Kadının öfkesinin örgütlenmesinin olanakları mevcuttur ve sonuç getirecektir.

Afrin Savaşçıları Ölünsüzdür

Afrin işgali ve saldırıları 50. güne yaklaşırken, Türkiyeli enternasyonal savaşçılardan ölüm haberleri gelmeye başladı.

9 Mart günü MLKP, savaşçıları Ruhat Aşkara, Erdal Demirhan ve Sedat Akyüz'ün; Devrimci Komünarlar Partisi (DKP) de 2 savaşçıların ölümünü duyurdu.

MLKP yaptığı açıklamada "Faşist işgale karşı siper yoldaşlarıyla birlikte en önde yürüyen savaşçılarımız, kahramanca ve geride kalan herkese onur verecek bir duruşla ölümü yeniyor; ölümsüzlük bayrağını dalgalandırıyorlar. Başından itibaren Afrin direnişi içinde yer alan parti savaşçılarımızdan Ruhat Aşkara, Erdal Demirhan ve Sedat Akyüz farklı tarihlerde ölümsüzlük bayrağını dalgalandırdılar. Faşist işgalciler, Afrin direniş kahramanlarını ancak obüsler ve uçaklarla durdurabildiler" dedi, yaralıların da olduğunu söyledi.

"Aynı direnişte yer alan BÖG, TKEP/L, MLSPB ve enternasyonalist siper yoldaşlarımızın da bu süreçte şehit ve yaralıları olmuş, ateşten kavgamız şehitlerimizle büyümüştür. QSD, YPG, YPJ ve Asayiş güçlerinin yanı

sıra, kendi onurunu, özgürlüğünü ve toprağını savunan emekçiler tarafından kurulan direniş barikatlarında 'Çağın Direnişi'yle faşist işgale geçit verilmemiştir" denilen açıklamada ölüm-

süzleşen savaşçıların bilgilerini de şöyle açıkladı:

22 yaşında Ruhat Aşkara (Boran Özgür- Tirêj Alîşer) 27 Ocak 2018.

39 yaşında Erdal Demirhan (Özgür Avaroni) 2 Mart 2018

46 yaşında Sedat Akyüz (Zeynel Seyid Rıza) 2 Mart 2018

DKP de yaptığı açıklamasında "Efrin halkının yanında sömürgeci faşist güçlere karşı, Türkiye halklarının özgürlüğü ve Türkiye devrimi için savaşıyoruz. Bu savaşta Görkem Tuğal (Nurhak Cem) ve Hüseyin Cem Özdemir (Bayram Ali Akdeniz) yoldaşlarımız, faşist ordu ve dinci faşist çetelere karşı savaşırken toprağa düştüler" dedi.

23 yaşındaki Görkem Tuğal savaşın ilk haftasında Raco'da Kevireker tepesinde faşist güçleri püskürtürken, iki devrimciyle birlikte obüs saldırısında; yine 23 yaşında olan Hüseyin Cem Özdemir ise bir diğer devrimci savaşçı ile birlikte uçak bombardmanında hayatını kaybettiğini söyledi, "Onlar; Türkiye halklarının özgürlük ve sosyalizm kavgasının, aynı zamanda bölge haklarının özgürlük kahramanlarıdır" dedi.

Tübingen'de Afrin İçin İfoStand

İçinde Mücadele Birliği Platformu, Nav-Dem, MLPD (Almanya Marksist Leninist Partisi), Couraje, Yeşiller, Internationale Solidarität, SPD, Reutlingen Kürt Derneği gibi kurumların ve bireysel katılımların yer aldığı Tübingen Dayanışma Komitesi, 9 Mart günü de Afrin işgaliyle ilgili bilgilendirme standı açtı.

Platform iki hafta önce aldığı kararla, her Cuma günü Tübingen (Almanya) Holzmarkt'ta info stand açma kararı almış, geçen hafta organizasyonunu Mücadele Birliği Platformu'nun üstlendiği info standı iki faşist arabayla saldırı girişiminde bulunmuştu. Saldırı girişimi haberinden sonra organizasyonunu MLPD'nin üstlendiği bugünkü standta desteğe gelenler odu ve stand oradan geçenler tarafından yoğun ilgi gördü.

Mücadele Birliği / Almanya

Afrin İşgaline Karşı Her Gün Eylem Kararı

Faşist Türk devletinin ve çetelerinin Afrin şehir merkezine yaklaşması üzerine 10 Mart günü Avrupa'nın bir çok kentinde akşam saatlerinde başlayan ve gece yarısına kadar süren eylemler gerçekleştirildi.

Almanya Stuttgart, Frankfurt, Hannover, Düsseldorf, Köln, Bremen, Dortmund, Trier, Münster, Aachen, Saabrücken şehirlerinde Kürdistanlılar ve dostları sokaklardaydı.

Stuttgart:

Afrin'i Sahiplenme Platformunun acil eylem çağrısıyla akşam 20.30'da Stuttgart merkezde kitle toplandı. Gece boyunca saat 01.00'e kadar eylem, yürüyüşler ve toplanmalar şeklinde kesintisiz devam etti. Kitlenin ruh hali son derece devrimci ve büyük bir öfke doluydu.

Saatler boyu durup dinlenmeden ve hiç susmadan sloganlarını haykıran kitle, saatler ilerledikçe giderek arttı ve binlerce insana ulaştı. En çok atılan sloganlar "Terörist Erdoğan", "Biji Berxwedane Efrine", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" ve "Jin Jiyan Azadi" idi.

Stuttgart Merkez meydanında her gün belirli saatlerde kurulan Afrin'le dayanışma çadırının bundan sonra her gün 24 saat açık tutulması kararlaştırıldı.

Almanya'nın dışında İsviçre Basel ve Zürich'te; Belçika, Brüksel ve Anvers'te; İsveç Stockholm'de, Danimarka Kopenhag'da, Fransa Lyon'da ve Hollanda'nın Den Haag şehirlerinde faşist devletin işgal saldırısı kitlesel eylemlerle protesto edildi.

Afrin Savaşçıları İçin Basel'de Anma

Halkların Birleşik Devrim Hareketi (HBDH) İsviçre, 22 Mart günü Basel'de, Efrin'de ölümsüzleşen fedai savaşçıları andı.

Yapılan anma etkinliğinde HBDH adına yapılan konuşmada TC'nin bu işgal ve katliamının tüm güçlerin kapalı kapılar ardında yapılan bir anlaşma olduğu dile getirildi, "Bugün Efrin'i sahiplenmek, Efrin için mücadele etmek bir kat daha önem arz etmektedir. Çünkü Efrin'i savunmak dünya ezilen halklarını savunmaktır, Efrin'i savunmak Ortadoğu devrimini savunmaktır, Efrin'i savunmak Kürdistan ve Türkiye devrimini savunmaktır" denildi.

Bu süreci HBDH bileşenlerinin önceden görüp buna göre konumlandığı söylenen açıklamada, "Bu konumlanmada bize güç veren, yol gösteren önderlerimiz bu mücadelenin yaratıcılarıdır.

İşte bu perspektifle Rojava'da mevzilenen siper yoldaşlarımız YPJ ve

YPG ile birlikte siperlerde yan yana savaşmakta, şehit düşmekte. Devrimci mücadele halkların kurtuluşunu önüne hedef olarak koyan bu yoldaşlarımız birlik olma, birlikte mücadele etmeyi

söz olmaktan çıkıp eyleme dönüştürülenlerimiz olmuştur. Onlar, düşman karşısında tavizsiz duruşlarıyla gerçek yoldaşlığı, siperdaşlığı örmektedir. Yalnızca birlikte mücadele etmiyor, birbirlerine siper oluyor, şehit düşerken kanları birbirine karışıyor" denildi.

"Bugün bizlere düşen görevin bu siperdaşlığımızı geliştirmek, daha ileriye taşımak, onların bize bıraktığı mirası devrime taşımaktır" denilen açıklamada "Yolumuz devrim yolunda ölümsüzleşenlerin yoludur. Devrim şehitleri ölümsüzdür. Şehid namının" denilerek sona erdi.

Sinevizyon gösterimiyle devam anma etkinliği "Şehit Namının" sloganlarıyla sonlandı.

Halkların Birleşik Devrim Hareketi / İsviçre

Her Yer Afrin Her Yer Direniş

Faşist devletin Afrin şehir merkezine yönelik yaptığı hava saldırılarına karşı Avrupa'nın bir çok kentinde Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimciler tarafından protesto gösterileri yapıldı. İsviçre'nin Basel Kantonu'nda da Cumartesi ve Pazar günü iki ayrı eylem organize edildi.

DEM-KÜRD'ün çağrısı ile 10 Mart günü 20.30'da Basel tren garında buluşan kitle, burada bir süre beklemeden sonra tramvay yolunu kapattı. Sloganlar ile bir süre trafiği kapatan kitle, buradan şehir merkezine doğru yürüyüşe geçti.

Cumartesi günü olduğu için insanların yoğun olduğu Heuwaage (restoran ve barların bulunduğu sokak) de oturma eylemi yapıldı. Buradan şehir merkezine yürüyen kitle, Basel parlamento binasına gelerek eylemi sonlandırdı.

İkinci eylem İsviçreli yerel örgütlerin çağrısı ile kitlenin 11 Mart Pazar günü saat 18.00 da Claraplatz'da buluşmasıyla başladı.

İsviçreli devrimcilerin yoğun olarak katıldığı eylem, uluslararası tren garına doğru yürüyüşle devam etti. Şehir içinde süren yürüyüş esnasında duvarlara yazılmalar yapıldı. Uluslararası tren garına gelindiğinde kitle Almanya Fahri Konsolosluğu duvarına pankart asıp Almanya bayrağını indirdikten sonra, tekrar şehir merkezine doğru yürüyüşe geçti.

Basel polisinin eylemcilerle karşı aldığı yoğun tedbirler ve güvenlik gerekçesi ile kitle ara sokaklarda eylemi sonlandırarak dağıldı. Her iki eylem de izinsiz yapılırken, Basel polisinin her iki eyleme de eylemcilere karşı aldığı önlemler Basel polisi ve yönetiminin de Afrin'le ilgili yapılan eylemlere tahammül edemediğinin göstergesi oldu.

Her iki eylemde de Almanca ve Kürtçe sık sık "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma", "Her Yer Afrin Her Yer Direniş", "Türk Ordusu Kürdistan'dan Defol", "Yaşasın Afrin Direnişi", "Avrupa Finans Sağlıyor Türkiye Bombalıyor", "Alman Panzerleri Kürdistan'dan Defol" sloganları atıldı.

Basel'den Leninistler

İzmir'in emekçi mahallelerinde Mücadele Birliği okurları, devletin Afrin saldırılarına ve OHAL'e karşı afişler yaptılar.

“Halkların Soykırımına Devrimle Yanıt Verelim”

İsviçre’de HBDH’nin 2. kuruluş yılı selamlandı; “Halkların soykırımına devrimle yanıt verelim” denildi.

Basel’de yürüyen binlerce kişi Halkların Birleşik Devrim Hareketi (HBDH) ve Çağın Direnişi Efrin’i selamlarken, Türk devleti ve ortaklarının Efrin’e dönük soykırım saldırılarını protesto etti.

Basel Kanton Polisi etkinlik öncesi eylem alanını kuşatarak İsviçreli Revolutionäre Aufbau (Devrimci İnşa Örgütü) ve anti-faşist, anti-kapitalist devrimcilerin Efrin direnişi ile dayanışma eylemine katılmaları engellemeye çalıştı. Efrin direnişinin başladığı günden itibaren İsviçre polisi, özellikle de Basel polisi İsviçreli devrimcilerin, İsviçre Efrin Rojava Direniş Platformunun düzenlediği eylemlere katılımını engellemeye çalışıyor, her eylem öncesi ve eylem esnasında provokasyona başvuruyor.

17 Mart günü Basel’de düzenlenen miting ve yürüyüş öncesinde bu tutumunu sürdürdü. Miting başlamadan alanı kuşatmaya arak İsviçreli devrimcilerin eylem katılmalarını engellemeye çalıştı, İsviçreli kadın bir devrimci gözaltına alındı. Bunun üzerine yürüyüşe gelen kitle yoğun tepki gösterdi. Yine yürüyüş sırasında Türkiyeli faşistlerin laf atması sonucu kitle sert bir şekilde cevap verdi. Ağır darbeler alan faşistleri polis gözaltına alarak ancak kurtardı. Bu olay sonrası kitleden de gözaltı yapmaya çalışan polise kitle izin vermedi.

Yürüyüşe Emre Bora ve Kenan Aktaş yoldaşların resmi bulunan Almanca “Devrim Savaşçılarının Ölümsüzdür” pankartı açan Leninistler, Emre Bora (Sinan Ateş) ve Kenan Aktaş (Taylan Demircioğlu) yoldaşları anıldılar.

Yürüyüş çağın direnişi ve HBDH ve KBDH’nin kuruluş yıldönümü nedeni ile HBDH bileşenlerince ortak organize edildi. HBDH adına yapılan konuşmada HBDH’nin 2. kuruluş yılı selamlandı, “tek seçeneğimiz ve haklarımızın bir arada özgürce bir yaşamı demek olan devrimi. Bunun için devrimi yürüyüşümüzü güçlendirmek, zafere taşınmak için herkesi mücadeleye daha sıkı sarılmaya ve birleşmeye, birlikte güç olmaya çağırıyoruz. Tarihte halklarımızın da bizlerde beklediği, omzumza yüklediği devrimci sorumluluk budur” denildi.

Türkiye, Kürdistan ve İsviçreli kurumların yaptığı konuşmalarla miting ve yürüyüş sona erdi.

İsviçre HBDH

13 Mart Savaşçıları Denizlerden Aldıkları Mirası Bize Taşdılar

Mücadele Birliği Platformu, 13 Mart sabahı mahallelerde afiş çalışmalarını yaptıktan sonra İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar ve Seyit Konuk’un mezarlarının başında anma için toplandı.

Üzerinde üç genç işçinin resimleri bulunan "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor - Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankart açan yoldaşları devrim ve komünizm mücadelesinde yaşamını yitiren devrimciler adına saygı duruşunda bulundu.

12 Eylül sürecine değinilerek, faşizm tarafından idam edilen devrimciler hakkında bilgiler aktarılarak anıldı.

"Günler ağır. / Günler ölüm haberleriyle geliyor / Düşman haşin, zalim ve kurnaz / Ölüyor çarpışarak insanlarımız / -halbuki nasıl hakketmişlerdi yaşamayı- /ölüyor insanlarımız / -ne kadar çok-" diyerek Nazım Hikmet’in şiiriyle başlanan açıklamada Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar’ın faşizme karşı savaşı ve ilk idam edilen işçiler oldukları ve Deniz Gezmişlerden aldıkları devrimci cüreti ve mirası bugünlere taşıdıkları vurgulandı.

İdam edilen üç komünist işçinin militanlık ve cüreti "Onların cüreti Moskova önlerinde savaşan yirmi dokuz savaşçının cüreti.

Stalingrat’ı, Beyrut’u, Vietnam’ı en ağır donanmalarıyla kuşatmış, dünyanın en büyük ordularına karşı bir avuç cüretli insanın meydan okuyan ve zaferi koparıp alan cüreti.

İdam kararı açıklanacakken mahkeme heyetini 'Bugün işçi sınıfım birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Bu şerefli günde yargılanmayı reddediyor, sizleri 1 Mayıs şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyoruz' diyerek ayağa kaldıran Seyit’in cüreti...

“Yoldaşlarımız Sadece Efrin Savunması İçin Değil, Tüm İnsanlığın Kurtuluşu İçin Savaşıyorlar”

HBDH 58 gündür devam eden faşist TC ordusunun Efrin’e işgal girişiminde ölümsüzleşen savaşçıları anmak için 18 Mart günü İsviçre’de bir etkinlik düzenledi.

Etkinliğe HBDH bileşenlerinden DKP-BÖG, TKEP/LENİNİST, MKP, TKP-ML, MLKP’nin yanı sıra Revolutionäre Aufbau, HDK İsviçre ve TKP-ML İsviçre katıldı.

HBDH’nin anma etkinliği DKP-BÖG savaşçıları Hüseyin Cem Özdemir, Görkem Tuğal, MLKP savaşçıları Ruhut Aşkara, Sedat Akyüz, Erdal Demirhan, TKEP/L savaşçıları Sinan Ateş, Kenan Aktaş, THKP-C/MLSPB savaşçısı Ramazan Güleken, YPG Enternasyonal savaşçıları Olivier François Jean Le Clinche, Samuel Prada Leon, Haukur Hilmarsson ve YPJ’li savaşçılar Avesta Xabur, Barin Kobanê şahsında gerçekleştirildi.

Saygı duruşuyla başlatılan anma etkinliği Halkların Birleşik Devrim Hareketi adına yapılan konuşmayla devam etti.

Sinevizyon gösterimiyle devam eden etkinlik, yine yapılan konuşmalarla sürdü.

Rojava devriminin başından itibaren her türlü desteği veren İsviçreli Revolutionäre Aufbau örgütü adına yapılan konuşmada, “biz bu savaşta yardımcı pozisyonunda değiliz, sizlerle birlikte direnişeyiz. Şehitleriniz bizimde şehitlerimiz, bu mücadele hepimizin mücadelesi, devrim hepimizin devrimidir. Biz Avrupa’da sesini çıkarmayan emperyalistlere, kapitalistlere karşı da savaşıyoruz, çünkü onlar yaşanan savaşların sorumlularıdır. Burada gençler olmak üzere herkese Rojava’da ki mücadeleyi anlatmak, onları bilinçlendirmek için mücadele ediyoruz. Mücadeleyi büyütmek için birlikte omuz omuza savaşmaya devam edeceğiz” denildi.

Konuşmaların ardından anma etkinliği sloganlarla sonlandırıldı.

İsviçre HBDH

Stuttgart’ta Efrin’de Düşen Savaşçıları Anıldı

18 Mart pazar günü Halkların Birleşik Devrim Hareketi Almanyası/Stuttgart komitesinin organize ettiği Efrin’de ölümsüzleşen devrim savaşçıları için bir anma gerçekleştirildi. Stuttgart şehrinde yapılan anma etkinliği Efrin’de ölümsüzleşen savaşçılar şahsında tüm devrim savaşçıları anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Hazırlanan sinevizyon gösterimi sırasında ölümsüzleşen savaşçılar tek tek alkışlanırken sık sık Şehit Namının sloganı atıldı. Anma etkinliğinde HBDH, MLKP, DKP-BÖG, TKP/ML, TKEP/Leninist, TKP/ML, MKP, TIKB adına konuşmalar yapıldı.

Anmada HBDH adına yapılan konuşmada Kürt halkının gerçek dostlarının ve gerçek düşmanlarının bu iki aylık süreçte çok açık ortaya çıktığı; bu arada düne kadar kendini dost gösteren Türkiyeli reformistlerin de gerçek sosyal soven yüzünün ortaya çıktığı ifade edildi. Emperyalistlerin ihanetinden bahsetmenin saçma olduğu; Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimciler olarak, birbirimizden ve dünya proletaryasının dayanışmasından başka güvenecek bir şeyimizin olmadığı hatırlatıldı.

TKEP/L adına yapılan konuşmada da Efrin’de ölümsüzleşen savaşçılar Sinan Ateş ve Kenan Aktaş’ın partiyeye ve mücadeleye bağlılıkları anlatıldı...

Anma etkinliği müzik dinletisinin ardından sona erdi.

Almanya’dan Leninistler

“Savaşsız, sömürsüz bir dünya için savaştık, onun için ölüyoruz. Biz bu davaya baş koyduk. Başımız devrime ve halkımıza, partimize feda olsun.

Kahrolsun Faşizm! Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının mücadelesi birliği! İdamlar bizi yıldıramaz! Hoşçakalın, elveda Yoldaşlar’ diyerek idam sehpasını tekmeleyen İbrahim Ethem’in cüreti...

Necati’nin Tariş direnişinin en önünden faşizme karşı kavga çağırın sesindeki cüreti...” denilerek anlatıldı.

Bugün üç genç işçinin yoldaşlarımızın Afrin’de aynı cüretle savaşmakta oldukları ifade edilen açıklamada işçi sınıfının bu kavgayı en sonuna kadar götürebilecek tek sınıf olduğu kendisiyle birlikte katledilen ve asimile edilen Kürt halkını, emekçi kadınları, çocukları, yaşlıları ve doğayı kurtarabilecek tek sınıf olduğu vurgulanarak “Selam olsun işçi sınıfının öncülerine, Selam olsun Moskova önünde düşene, dövüşene, Selam olsun umudumuzu ayakta tutan devrimci cürete...” denildi.

Şiirlerin okunduğu anmada üç komünist işçi anlatılarak duygu ve düşünceler, şiirler paylaşıldı.

Mücadele Birliği / İzmir

“ULUSAL BİRLİK” DEĞİL, EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

ARGEŞ SORAN

Yaşam; öğreticidir, derler. Biz tamamlayalım, yaşam, öğrenmek isteyen için öğreticidir. Gerçek yaşamı, kafalarındaki şablonlara sığdırmak isteyenler, doğaldır ki, ne yaşanırsa yaşansın şablonların dışına çıkamazlar.

Afrin işgalinin ve Kürt halkının onlara yıldır devam eden devrimci kavgasının öğrettiği şey nedir? Kürt halkının devrimci özgürlük savaşının emekçilere ve yoksullara dayandığıdır. Bu savaşta yapılması gereken çağrının “ulusal birlik” çağrısı değil; “Kürt emekçileri ve diğer uluslardan emekçilerin devrimci mücadele birliği” çağrısı olduğudur.

Ama dediğimiz gibi yaşam, öğrenmek isteyen için öğretmendir. Afrin işgali ile birlikte özel olarak UKH, genel olarak da Kürdistan’da salt ulusal mücadeleyi savunan çevrelerden “ulusal birlik” çağrılarını yapıyor. En son Amed’de toplanan çeşitli siyasi parti ve örgütler bu çağrıyı yineledi. “Afrin gerçeği, tüm Kürdistan’da bütün siyasi partilerin, sivil toplum örgütlerinin, inanç topluluklarının ve kanaat önderlerinin ideolojik farklılıkları bir kenara bırakarak(?) ulusal birlik ruhu ve pratiğini hayata geçirmesini zorunlu ve ertelenemez bir görev olarak dayatmaktadır” deniyor açıklamada. İdeolojik farklılıkları bir kenara bırakmaya ve “ortak ulusal dava” etrafında birleşmeye çağrılanlar, dört parçadan her sınıftan parti, platform ve örgütler.

Şu ana kadar bu anlamda pek yol kat edilebilmiş değil, genel olarak ulusal birlik çağrısı yapan çevrelerce, “ulusal bir kongrenin” toplanamaması, ulusal birliğin önüne, deyim yerindeyse, taş koyan çeşitli partilerle gerekçelendiriliyor. İlk ve en başta PDK’nin “ulusal birliğe” yanaşmaması, Kürt ulusunu ilgilendiren konularda ulusal bir tavır alınmamasının temel nedeni olarak görülüyor.

PDK’yi, bu burjuva partinin önderliğini (ve diğer parçalardaki burjuvaları) Afrin’i işgali de dahil, önemli gelişmelerde, ulusal birlikten, ortak ulusal tavırdan alıkoyan şey nedir? İnatçı çağrılarla kırılabilir kişisel hırslar mı yoksa bu kişisel hırsların da maddi zemini olan sınıf çıkarları mı?

Birincisi ile açıklayanlar, inatçı çağrılarında devam ediyor zaten; bu anlayış, arabayı atın önüne koştuğundan, şu ana kadar bir adım dahi yol alabilmiş değil. Biz, Kürdistan’da, her konuda olduğu gibi, ulusal kurtuluşu ilgilendiren konularda da burjuvazi ile Kürdistan yoksullarının çıkarlarının artık tam anlamıyla zıt olduğunu düşünüyoruz. Gelişmeler bizi doğruluyor.

Ulusal özgürlük mücadelesi veren her ulus için, açıktır ki, tarihin belirli dönemlerinde, ulusal kurtuluş mücadelesinin yanında, bu ulusun kendi içindeki emek ile sermaye, yoksullar ile burjuvazi arasında süre giden kavga öne çıkar, daha görünür hale gelir. Bu durum, kapitalist gelişmenin sonucudur ve hiç bir güç bu gelişmeyi tersine çeviremez. Tarihin böylesi dönemlerinde ulusal kaderi tayinle ilgili her önemli gelişme ve olayda ezilen ulusun burjuvaları ile yoksulların çıkarları (çakışmaz) çatışır.

Normal dönemlerde, sanki “saf bir ulus”muş gibi görünen yani ezen ve ezilen sınıfların, ortak “ulusal dava” etrafında birleşmiş gibi görüntü verdiği ezilen ulusun, olağanüstü dönemlerde aslında tek bir ulus değil, iki farklı ulusa içkin olduğu çok daha net görülür. Konumu, çıkarları, dünyaya bakış açıları farklı hatta birbirine karşıt iki ulus.

Kürt ulusu, uzunca bir süredir böylesi olağanüstü koşullarda bulunuyor. Dört parça Kürdistan’da, ilhakçı devletlere karşı verilen özgürlük savaşında, bütün bir ulusu ilgilendiren gelişmeler karşısında, burjuvazi ile Kürt yoksullarının tepki ve tavırları arasındaki keskin fark iyice belirlemeye başladı. Bu fark, Afrin işgal savaşına karşı gelişen tepkilerle daha da belirginleşiyor. “Afrin gerçeği”nin, kitlelerde yarattığı tepkiye yakından bakalım.

Afrin işgali gündeme geldiğinden beri, en aktif, en sert tepki sokakları dolduran Başure Kürdistan halkından geldi. Bir süre önce, Başur’un kalbi Kerkük’ün, Irak ordusu tarafından işgal edilmesi, bütün parçalarda tepki ve öfke yaratmıştı. Şimdi Rojava’nın kalbi Afrin’in işgal edilmesi, bu parçada büyük bir tepki ve öfkeyle karşılanıyor. Birçok şehirde büyük yürüyüşler, sokak gösterileri yapıyor. Bu devrimci eylem ve etkinlikler tarafından düzenleniyor. PDK’nin silahlı güçlerinin müdahalesi sonucu, Kellar, Koye ve diğer bölgelerde ölen ve yaralanan eylemciler var. Buna rağmen halk, sokakları dolduruyor. Başur gençliği, Afrin savunmasına katılmak için ilk olarak PDK’nin barikatlarını aşmak zorunda kalıyor. Afrin işgali karşısındaki tavır, burada burjuvazi ile Kürt yoksullarının arasındaki makası daha da fazla açıyor.

Aynı durum Rojhilat içinde geçerli. Rojhilat’ın en yoksul kentlerinde yaşam Afrin için durdu. Kirm’tan, Tah’ın mahallelerine kadar yoksul Kürtler Afrin için sokağa çıkıyor. Rojhilat emekçileri bu defa Afrin etrafında birleşiyor.

Afrin işgalinin doğrudan etkisi altında bulunan Bakur, bu işgal karşısında en büyük öfkenin de duyulduğu parçadır. Onyıllardır özgürlük savaşını verdiği işgalci devlet, şimdi yanı başında, kendi umut ve özlemlerinin ifadesi haline gelen Afrin’i işgal ediyor. Kürt emekçilerdeki öfke artık gözle görülür, elle tutulur derecede. Herhangi bir Bakur şehrinde yapılacak kısa bir gözlem bu öfkeye tanık olmaya yetiyor.

Bu öfke halen sokağa dökülebilmiş değil, ama patlamaların çokta uzak olmadığı ortada. Bakur emekçileri, sokağa kusacağı öfkenin, kendisini işgalci güç karşısında nihai zafere götüreceği anı kolluyor. Burada Afrin işgali emekçilerin öfkelerini biliyor.

Kürdistan’da “Afrin gerçeği” böyleyken, “Kobane’de” sağlanan ulusal birlik, Afrin’de sağlanamaz mı?” deniyor. Öyle ya, hatırlanacağı üzere, dinci-gerici çetelerin Kobane’ye saldırısı ve Bakur’da gerçekleşen ayaklanma sonrası, Türkiye sınır kapılarını açmış, sınırlı sayıda peşmergenin Kobane’ye geçişi gerçekleşmişti.

Oylara şaşı baktak bir meziyet değildi. Çünkü Kobane’de olan şey “ulusal birlik” değil, emekçilerin hareket geçene öfkesi karşısında Kürdistan burjuvazisinin manevrasıyla! Dinci-gerici çeteleri örgütleyip Kobane’nin üzerine salan, ilhakçı devlete kapıları açtıran da Kürt burjuvazisinin Kobane’ye askeri güç göndermesini sağlayan da emekçilerin harekete geçen öfkesiydi. Çünkü bu öfke, Amed ve İstanbul’u tehdit ettiği kadar, Hewler’i de tehdit ediyordu. Bu tehdit karşısında, Lenin’in dediği gibi “ezilen ulusun burjuvazisi, işçileri aldatmak için ısrarla ulusal kurtuluş sloganlarına” başvurdu. (UKKTH) Aksi halde, Rojava’ya kapatılan Semalka sınır kapısı, “ulusal birlikle” nasıl açıklanabilir?!

Afrin işgalinin Kürt emekçilerdeki karşılığı, devrimci eyleme dönüşen öfkedir. Buna karşın burjuva sınıf ve partiler, bu işgale ya sessiz kalyorlar (ki sessiz kalmak işgale destek vermektedir) ya da ağızdan işgalcileri destekliyorlar. Kürdistan’da gelişmeler bu kadar net ve göz önündeyken, yapılan “ulusal birlik” çağrılarını gerçek yaşamda karşılık bulabilir mi?

İsrarla üzerinde duracağız. Çünkü, Afrin’e veya diğer bölgelere yönelen işgalci saldırılar, Kürt emekçilerin yıkıcı öfkelerini, burjuvaziye ve köhnemiş baskı düzenine karşı birleştiriyor. Afrin işgali, bir kez daha Kürt halkının ve proletaryasının, ulusal-toplumsal özgürlük kavgasında hiçbir burjuva güce güvenemeyeceğini bir kere daha gösterdi.

Kürt emekçilerde, diğer uluslardan emekçilerle devrimci mücadelede birlik; öte yandan burjuvaziye karşı güvensizlik eğilimi derinleşiyor.

AFRİN SAVAŞÇILARI ANILDI

TC'nin Afrin'e yönelik işgal saldırılarında Kürt halkı ile savaşırken ölümsüzleşen devrimciler anıldı.

Afrin'de 9 Şubat günü ölümsüzleşen Emre Bora (Sinan Ateş) ve ölümsüzleştiği 13 Mart günü öğrenilen Kenan Aktaş (Taylan Demircioğlu) için yoldaşları bir anma düzenledi.

"Varılacak yere kan içinde varılacaktır / Ve zafer artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar / Tırnakla koparılıp alınacaktır" denilerek saygı duruşu ile başlayan anmada Sinan ve Taylan'ın mücadelesini anlatan vi-

Taylan'ın ölümsüzleşmesinden kısa bir süre önce yoldaşı Sinan için yazdığı mektubu okundu. Ve kürsü Kenan Aktaş'ın ailesine, yoldaşlarına, siper yoldaşları ve dostlarına bırakıldı.

Kenan'la tanışmalarını, onunla paylaşımlarını, onun için duygularını, devrime ve mücadeleye dair duygularını anlattı herkes. Kenan'ın yazdığı satırları okudular, Kenan için yazdıkları satırları okudular "Ve senin uğruna dövuştüğün ideallerine dair söylenecek, yapılacak çok şey var" dediler.

Ve Kenan'ın sevdiği şarkılar söylendi. Atlının Türküsü (Cordoba) ve Nataşa çalışıp söylendi "Ve kavgasız geçen günlerimde neşesiz oldum" denildi.

Bir taraftan O'nun yokluğunun yarattığı boşluk gözleri yaşla doldururken, diğer taraftan O'nun gibi bir insanın yoldaşı olmanın gururu ile dimdikti başlar. Mücadeleleri önünde saygıyla eğiliyoruz...

deolar yoğun duygularla izlendi. Ardından Sinan ve Taylan için yapılmış olan açıklamalar okundu.

DEVİRİM VE AFRİN SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

Afrin'de ölümsüzleşen Türkiyeli devrimciler 17 Mart günü Ankara'da anıldı. Anma etkinliğine Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Devrimci Parti, Partizan ve Mücadele Birliği katıldı. Saygı duruşuyla başlayan etkinlik

katılımcı kurumların açıklamalarıyla devam etti. Mücadele Birliği olarak yapılan açıklamada faşist devletin 57 gündür süren savaşta hiçbir savaş hukukunu tanımadan teknik ve hava üstünlüğünü kullanarak savaştığı, ancak girdikleri her köyde her belde onları yiğit Kürt halkı ve devrimcilerin onları karşıladığı söylenerek tek bir köyün bile savaştan, faşist orduya ağır darbeler vurulmadan bırakılmadığı vurgulandı.

"Tabii ki düşmanın bu amansız tutumuna karşı direnen yiğit Afrin halkı ve devrimciler olarak bizler de ağır kayıplar vermekteyiz. Ancak bu ağır kayıplara rağmen gösterilen ve ısrarla devam ettirilen bu karşı koyuş Rojava Devrimi'nin ne kadar gerçek, ne kadar güçlü olduğunu da gözler önüne seriyor. İşte bu nedenle bu büyük mücadeleye 'Çağın Direnişi' demekteyiz. Verdiğimiz kayıplar bir yandan bizi sarssalla da diğer yandan her şeye rağmen Devrim'in kendisini korumaya devam ettiğini her şeye rağmen yorulmadan bıkmadan usanmadan savaşan birilerinin olduğunu görmek bizi daha da güçlendiriyor, daha

vaşmayanların hiçbir devrimcilik iddiasında bulunamayacağı söylendi.

Açıklama "Taylan ve Sinan yoldaş da bütün bunların bilinciyle hareket ettiler; bütün bunların bilinciyle oraya gittiler ve bütün bunların bilinciyle ölümsüzleştiler. Onlar ve onlar gibi ölümsüzleşen bütün yiğit devrimciler ellerinde tuttukları devrim bayrağını hiçbir zaman yere düşürmediler bu bayrağı geride kalanlara, bizlere emanet ettiler. Devrim ve Komünizm mücadelesinin bayrağını bir an olsun yere düşürmeden büyük bir disiplin ve cesaretle, kanlarının son damlasına kadar taşıyan devrim savaşçılara, devrimin önderlerine selam olsun. Kavgamız onları bir an olsun unutmayacaktır. Onların ısrarcılığından ve kararlılığından aldığımız ilhamla vurmaya devam edeceğiz faşizme, kapitalizme, emperyalizme ve onlardan aldığımız çüretle devireceğiz bu yobaz cellat sürüsünü" denilerek sona erdi.

Açıklamaların ardından anmaya katılanlar duygu ve düşüncelerini paylaştılar. Etkinlik şiir dinletisiyle son buldu.

bir araya getiriyor; öfkemizi ve isyanımızı daha da katılaştırıyor örgütlülüğümüzün daha da sağlamlaşmasına yol açıyor" denilen açıklamada, bu topraklarda yaşayıp da yarı başımızda süren bu devrime katılmayan, onların yanında sakatlıkların hiçbir devrimcilik iddiasında bulunamayacağı söylendi.

"SÖZÜN SÖZÜMÜZDÜR SİNAN YOLDAŞ" *

Sinan Yoldaş

"Şairlerin yaşam öyküsü yoktur, onların yaşam öyküsü yapıtlarıdır" diyor Octavia Paz. Peki ya devrimcilerin yaşam öyküsü? Dünyanın hemen her yerinde, adını sanını bilmediğimiz, daha iyi bir dünya, daha iyi bir gelecek için çarpışan savaşçıların yaşam öyküsü? Hayallerinin amansız takipçisi olan, en görünmez ama gerekli olan işlerin yorulmaz emekçilerini nasıl anlatmalı?

Şairler için söylenen, devrimciler için de geçerlidir. Bir devrimciyi, savaşçıyı anlatmak istediğimizde; idealleri için mücadelesinden, çabasından başka ne söyleyebilirsiniz ki? Bu öyle bir yolculuk ki; ilk kavganız kendinizle, ilk zaferiniz kendinize karşıdır. Orada kazanamayanların bu serüvende pek adı geçmez.

Sinan yoldaşı hemen herkes yüzünde bir gülümseme, tebessümle hatırlar ya da anlatır. Fakat ben ne yapsam etsem de onu başka türlü hatırlıyorum. Kendi içinde ilk kavgasını kazandığı ha-

liyle, yaşamını büsbütün değiştirecek bir kararla hatırlıyorum.

Akşamın bir vakti, varoş bir semtin ara sokaklarında birlikte yürüyoruz. İşçilere özgü mütevazı tavırları hemen kendini belli ediyor. Bir kararını ve Partiden bir isteğini dile getiriyor. Son derece kararlı bir ses tonuyla; ama kendine özgü ve utançla diyebileceğimiz bir saygıyla "Ben Kobane'ye gitmek istiyorum. Partiden beni oraya göndermesini istiyorum."

Tarih bu dönemi nasıl anlatır bilemem ama İŞİD'in yarattığı vahşet ve korku genç bir devrimcinin dilinde işte böyle dağıtılabildi ve gerçekten de gençliğin bu savaşçı, fedakar tutumu halkların zaferini sağladı.

Onu tanıyanlar ne kadar hareketli, yerinde durmaz biri olduğunu bilir. Bu hali bazen onun başına garip işler açmıştır. Üstelik sadece kendi başına da

değil. Ama o akşam hiç de böyle değildi ve onun bu hali beni hep şaşırtmıştır. Şu ana kadar... Şimdi düşünüyorum da

da bir o kadar neşeli ve mutluysun. Afrin'e giderken de öyleydin. Gören savaşçı değil de düğüne gittiğini düşünürdü...

Değişmek, yetmezliklerinle mücadele etmek, kendini bir bütün olarak Partine ve davana adanmak hiç de kolay değildir. Bunu yalnızca yoldaşlarına büyük bir güven duyarak ve yüksek bir bilince erişerek yapabilirsin. Senin için bu mesele çok çabuk çözülmüştü; "Parti en doğrusunu bilir" der yoluna devam ederdin. Sınıf bilincini yüreğinde ve aklında var etmiş bir işçi daha nasıl anlatılabilir ki yapılması

gerekeni. Bu büyük bir cesaret ve güven örneğidir. Güvenmek! Bunu en saf ve dolu haliyle yaşadığın için olsa gerek, mücadelenin en zor aşamalarını aşmak senin için zor olmadı.

Bir parti işçisi, savaşçısı olarak her zaman iyi bir örnektin. Zaten çalışmak senin için hep en kolay olanıydı ve bunu iş ne olursa olsun layıkıyla yapmaya çalıştın, biliyorum. Tıpkı son görevinde olduğun gibi...

Şimdi başka şeyleri de düşünüyorum. Mesela "Tamirci çırağı" şarkısını neden bu kadar çok severdin? Kendine benzer, yaşamına benzer ne görmüştün orda? Belki de dile getirmediğin, bir çırpıda içine attığın bir sevdiğin vardı? Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğim.

Herkesin her dönem neşe ve moral kaynağı olan sen, bugün de kavgada kararlı duruşumuzun sembolü oldun. Sen nasıl ki Denizleri, Sinanları, Teğmen Alileri izlediysen bugünün savaşçıları da seni izleyecek ve savaşçı tarihimize yeni örnekler ekleyecek.

Sen sadece ideallerini izledin ve inandığın değerler için dövuştün; ideallerin ideallerimiz, sözün sözümüzdür Sinan yoldaş.

O'NUN ARDINDAN...

Turgut Uyar "Ne Değişir" adlı şiirine şöyle başlar:

"Ben kan diye başlamak isterim oysa gülün derdi başkadır"

Lâle bahardan yanadır, çiğdem güneşten, konu değişir"

Ölümün bir salgın gibi aramızda dolaştığı, yetmez etrafımızı kuşattığı bu kirliliğin, ben de bu yazıya kan diye başlamak isterdim ama zamanın derdi başka, bir bakarsınız konu değişir. Hızla akıp giderken o, ortasında -hadi belki biraz da arkasındabizler, daha bir şeye başlamadan yolu değişir.

Zamana uymak, onu kendimize, kendimizi ona uydurmak için bizler de, tıpkı gül hikâyesinde olduğu gibi değişir, değiştiririz. Ölüm diye başladığımız bir lafı yaşamla değiştiririz mesela. Kavgaya diye yüceltmiş bir yaşamı aşkla, aşk bildiğimiz bir savaşçı bir gül hikâyesiyle değiştiririz. Yaşayarak ölür, ölecek yaşar, ağlayarak güleriz. Konu ve biz hep değişiriz.

"Hepsine pekâlâ amma bilirim gülün derdi uydurma"

Kıpkırmızı en çok yakışırken kendine onu değişir" diye devam eder şiir. Bizler de devam ederiz. Tabii bizim derdimiz de başka. Hatta belki de uy-

durma kim bilir. En çok bize yakışan bir yaşamı, bir bakıyorsunuz bir kenara bırakıp ölümle değişiveririz nihayetinde. Yaşam derdimiz, ölüm gerçeği karşısında kimi zaman uydurma gibi durur bu yüzden. Ve yine bu yüzden bir gül hikâyesiyle gittikçe benzeşir, benzeşiriz.

Yaşam öyle bir akıp geçer, tarih öyle bir değişir ki, mesela şair:

"Lâle mayıs ayıdır mora turuncuya filan boyanır"

Pek güvenmem yabancıdır bakarsın yönü değişir" der. Biz de bir bakarız baktığımız yer değişir. Sadece bir anlığına bile olsa güvenmediğimiz, kendimiz dâhil her bir şeyden bıkmış usandığımız bir noktada yönümüz değişir. Öyle bıçak sırtı, öyle gelgitli bu düzende, gâh baharda mayısta, gâh morda turuncuda bir anlığına da olsa rengimiz değişir.

Ama "Çiğdem cefaya katlanır, alışmıştır kendi yeşiline"

Haklıdır bakımsızdır yağmurun durmadan gümmü değişir" Haklıyızdır bizler de bir çiğdem gibi. Çok cefa çekmiş, çektiğimiz her cefaya da katlanmışızdır. Renkler arasında bir renk tutup kendimize, alıştığımız da olmuştur hani. Ama gel gör ki kurtu-

luşun, durmadan günün değişir. Belki yorgunluğumuz, belki bakımsızlığımız bundandır. Ve hatta tek renkliliğimiz... Ve hatta belki renksizliğimiz...

Tabii

"Hoş olsun bütün verdikleri aldıkları şu çiçeklerin,

Gül susar çiğdem uyanır tüfek başlar konu değişir" şimdi. Konu ilk değiştiği yerde, ilk değiştiği yerle değişir böylelikle. Zira kanla başlamıştır önce. Sıra sıra çiçeklerden, güllerden, çiğdemlerden geçer sonra, gelir bir tüfekte değişir. Ben şimdi kan desem belki konu yine değişir.

Öyle ya:

"Hep böyle süreceği sanılır bir gül hikâyesinin Hep böyle sürer gerçi amma bir gün sonu değişir"

Yalan yok sonu değişir.

...

Bir şiirle birini anmanın, onun yaşamını anlamlandırmanın, bir yaşamı şiirle, bir şiiri bir yaşamla anımsatmanın ağırlığı altındayızdır bazen.

Şiir sadece bir şiir midir, yoksa şairinin yaşam öyküsü mü bilinmez. Ama kullanıyorsak bir şiiri, şairinden başka birini anlatmak için, bu halde şiir sadece şairinin değil anlatılan herkesin yaşam öyküsüdür. Şöyle yazıyor ya kendisinden biraz önce gidenin ardından giden:

"Şairlerin yaşam öyküsü yoktur, onların yaşam öyküsü yapıtlarıdır" diyor Octavia Paz. Peki ya Devrimcilerin yaşam öyküsü? Dünyanın hemen her ye-

rinde, adını sanını bilmediğimiz, daha iyi bir dünya, daha iyi bir gelecek için çarpışan savaşçıların yaşam öyküsü?

Hayallerinin amansız takipçisi olan, en görünmez ama gerekli olan işlerin yorulmaz emekçilerini nasıl anlatmalı? Bir devrimciyi, savaşçıyı anlatmak istediğimizde; idealleri için mücadelesinden, çabasından başka ne söyleyebilirsiniz ki?

Bu öyle bir yolculuk ki; ilk kavganız kendinizle, ilk zaferiniz kendinize karşıdır. Orada kazanamayanların bu serüvende pek adı geçmez."

Ben de onun ardından yazıyorum işte. Sorularına bütünlüklü bir yanıtı, hiç şaire, şiire bulaşmadan da verebilirdim. Meğerki o da bir şair ve şiir bahsiyle açmamış olsaydı ağzını gidenin ardından. Bir gül hikâyesi bu bizimki hey. Bir başka şairin "derken karanfilden elen" dediği türden bir hikâye... O bildirdi bunu, ben de bilirim.

Onun ellerini bilmem ben, tuttuğunu bilirim. Onun ayaklarını bilmem yolunu bilirim. Onun sesini bilmem, türküsünü bilirim.

Onun, onların, her birinin... Kavgalarını, zaferlerini, serüvenlerini bilirim. Ben kan diye bitirmek isterim şimdi. Serde öfke vardır zira. Serde hınç...

Ama onların derdi başkadır. Bir kanlı toprağın ortasında, otuz iki diş güler şimdi onlar. Konu değişir.

Yaşamları bizlere rehber olsun...

15.03.2018 / Ruşen Avşar

GENÇ YOLDAŞ'A ÇAĞRI!

*"Direnmek kalırdı Kürde
Çünkü yaşamın bir başka adı
direnmeği"*

Ape Musa'nın o ölümsüz dizeleriyle seslenmişti bir mektubunda Kenan Aktaş yoldaş.

O, komünizmin bilinçli savaşçısı, komünist gençliğin yılmaz öncüsü olarak, bir çağlayan olup aktı devrime. O, proletaryanın devrimci sınıf partisinin proletarya enternasyonalizmi anlayışının bayrağını gittiği her yerde, her alanda cesurca dalgalandı. O, devrime sevdalı bir yürek, baş eğmez bir komünist, isyankar bir devrimci, genç bir öncü olarak, kahramanca savaşarak ölümsüzleşti.

"Ape Musa bugün yaşasaydı ve bu şiiri yeniden yazsaydı, mutlaka 'zafer bir adım ötemizde' diye yazardı. Mutlaka 'allahın bir tek kulu bile çığlığını sessiz kalamıyor' diye yazardı.

"Değişmeyen şeyler de var elbette. Hala dağlara sevdalı yürekler, hala sevdalar, umutlar talan edilmeye, en ufak bir yaşam ateşi söndürülmeye

çalışılıyor ama nafile, nehirler akacağı yatağı bilmiyor" diyordu.

Kenan yoldaş, zafere türküsünü, devrimin destanını, özgürlüğün şiirini yaşamıyla yazdı. O, geride öylesine devrimci bir çığlık bıraktı ki, hiç kimse ama hiç kimse bu çığlığa sessiz kalamayacak, kulaklarını tıkamayacaktır. Bu çığlık, her genç komünistin bilincinde, yüreğinde, kavgasında yankılanacak, yeni destanların yolunu açacaktır. Bu destan, dilden dile, nesilden nesile aktarılacaktır. Kenan yoldaş; insanlığa, insanlaşmanın

yolunu göstermiştir.

"Komünistler, her zaman, savaşın her anına ve cephesine hazır olmalıdır" der Kenan yoldaş.

O, Taylan Özgür gibi, Vedat Demircioğlu gibi, Denizler, Seyitler, Teğmen Aliler gibi, o, her komünistin olması gerektiği gibi, kavganın her anına, her koşulda hazır ve tereddütsüzdü. O, proletaryanın devrimci sınıf partisinin bir militanı, komünist gençliğin öncüsü olarak; bir ulusun katle-

dilmesine göz yumamazdı, bu nedenle o ulusla omuz omuza yer aldı bu savaşta ve proletarya enternasyonalizminin örneklerinden birini işledi tarihe.

O, düşündüğü gibi yaşadı, yaşadığı gibi yıldızlaştı. Ondan geriye, insanlığın kurtuluşu için komünist kavgaya kaldı. Zafere dek sürecektir bu kavgaya.

Genç yoldaş!

Kenan yoldaş'ın görkemli anısı karşısında; Şimdi tam tereddütlerimizden arınmanın, kavgaya atılmanın tam zamanı!

Haydi;

Yüreklirimizi, gittikçe gürleşen o coşkun yaşam ateşine, Kenan ve Emre yoldaşların yüreklerinin tam yanına atalım!

Haydi;

Kenan yoldaş'ın gençliğe çağrısına cevap olalım! Şimdi Kenanlaşalım!

**Şimdi Devrim Zamanı!
Genç Komünistler Ölmez!**

DEVİRİMİN KAN KARDEŞİ, KENAN!

Devrimin mecrasına, onun alanına çokça kişi gelir ve gider. Bir hayli kişi devrim ile ilgili konuşur, sözünü söyler, eyleme dahi geçer. Yürekli adamların, verilen zamanların, fedakârlıkların karşılığında elbet devrim kendisine katılanlarla gelişir, yoluna devam eder. Fakat hareket nesnel bir olgu, gerçeklik ise de, koşulu devrimden yana kılmak planlı müdahaleleri gerektirir. Olayı ve olguyu kendi haline, gelişim çizgisine bıraktığınız an da, orada hareketin peşi sıra sürüklenen eylemciler görürsünüz. Eylem yoksa doğayla eylemci de yoktur! Bunun aksine devrimi örgütleyen, en ufak adım da dahi bu örgütlemeyi devrimle buluşturan yaklaşım eylemi de yaşamıyla birlikte örgütler. Kısa özetle o, devrime örgütlenmiş, devrimi örgütlemek için de eyleme geçmiş kişidir. İşte Kenan bu hareketlilik halinin karşılığıydı. Kenan devrimdi, eylemdi. Genç bir devrimcinin hangi alanda, hangi insan da olursa olsun yarattığı etki, ardında bıraktığı düşünce, ister ikna olun isterseniz olmayın bu temeldeydi. Karşınızda genç ama tecrübeli, naif ama militan, çok koşutran ama hep okumaya zaman yaratan bir karakter vardı. Onun için yasal alan hatta kimilerinin kullanmayı çok sevdiği "demokratik alan" diye bir yer yoktu. Aldığı notları şifreleyen, başkalarına zarar gelmesin diye telefonları aklında tutan, ankesörlünün müdahimesi vardı. Disiplin öz davranış, yaşam biçimiydi. Okuduğu kitapların elbet geçmiş karakterleri, yaptığı alıntıların dönemsel bağı vardı. Ama kitaba ve alıntının ulaşmak istediği yere can veren onun birçok şeyi kafasında somutlaştırmış olmasıydı.

Genç "Yeni İnsan"

Sanırsanız onu farklı kılan düzene, sisteme çok ve çok yabancı olmasıydı da. Bunu bir sakınma, düzene karşı kendini koruma, onu tanımama durumu olarak değil, komünist olma gayretinin sonucu olarak görmek gerekir. Kafa rahatlığıyla şunu söyleyebiliriz, Kenan genç bir komünistti. Yaşamın içinde alışıklık diyebileceğimiz, kurtulmak için çabalar sarf ettiğimiz düşünce ve isteklerin onda bir karşılığı yoktu. Kapitalizmi karşısına alan, onunla örgütlü bir savaşıma giren biri için bu ciddi bir kafa berraklığıydı. İç tutarlılığının, yoğunlaşmasının, attığı adımlarının ikirciksizliğinin nedeni buydu. İnsani duyguların en yüksek gelişim düzeyi, merhaba demenin en içten hali, yoldaşlık ilişkisinin en kolektif düzeyi bu insan da açığa çıkar. Şüphesiz mükemmel insan değil... Fakat "yeni insan" dediğimiz anlatımın en canlı örneklerinden biriydi.

Bir Devrim Romanı, Anlatan Yine Kenan

Bir gün yine ankesörlünün başında... Denizlerin anmasında tanışılıp

telefon numaraları alınan gençlerle ilişkileri için randevu alma çabasında Kenan. Tabii aynı tarzını sürdürüyor. Telefon açılıyor ve "Merhaba, sizinle mezarlıkta tanışmıştık..." diye absürt bir girizgâhla karşılıyor telefonun ucundaki.

Karşısında ki bir şaşkınlık hali ve tabii biz de bir kahkaha. İlegalitenin yönümlü, titizlikle uyumunu kavrayabilmek biraz zaman alacak tabii. Bir tarafın şaşkınlığı yerini zamanla örgütlü mücadeleye bırakıyor. Fakat bizim kahkaha, o her zamanki yerini koruyor. Bir yıllık mahpusluk günlerinde mektuplarını ulaştırdığımız gençlere, "artık burada da varız" dedirten biri vardı.

Onu, yüksek idealler taşıyan yirminci yüzyıl romanlarının bugüne ulaşan karakteri gibi mi görmek gerekir? Naifliği, sakinliği, uykusundan çalıp okumaya ayırdığı mutlak meşaisi ve bu yumuşak görüntünü rafa kaldırıp fırsatını kollayan cesareti. Bauman'ı ayaklanmacı kitlelerden ayırıp ayağa kalkması gereken fabrikanın önüne yönelen hangi duygu ise ondaki duygu da her zaman oydu. "Saat 13'te Sayın Generalim" in sayfalarına saklanmış ne kadar rol varsa sağa sola dağıtılmalı, bu roller Çekay'ı kıskandırıcısına oynanmalıydı.

Ayakanma mücadelenin en yüksek boyutu... Ayakanmacı yığınların girişkenliği normal ve sıradan günlerin hantallığına, rutinliğine cevap gibidir. Kenan için yürüdüğü yol, saptığı sokak bile ayakanma zamanın olağan mekânı, çevresindekiler de ayakanmanın doğal malzemesidir. Onun için ayakanma ve devrim, normal görünen günlerin içerisinde beslenen ve fırsatını kollayan günlük bir gerçeklikti. Madem durum buydu, devrimci kadro ufak düşünemezdi, küçük hedeflerle yetinemezdi. Böylesi bir bilinç nasıl rutinleşebilir ki? Nasıl yerinde durabilir? Durmadı... Sverdlov gibi!

Politik Savaşçı

Marksist-leninist eserlerle ilgili satatlerce konuşabilirdi. Gevezelik olsun diye değil. Roman karakterlerini tekrar cepheye sürebilirdi. Örnek olsun "Ateşi Çalmak" serisinden bir alıntıyı ezber olsun diye değil, hatta bilgili olduğunu göstermek için değil, paylaşmayı sevdiği, onda yarattığı duyguyu ve coşkuğu yansıtabilmek için verirdi. Partisinin politik görüşlerini, programatik hedeflerini anlatırken, sohbet-tartışma esnasında savunurken ki hâkimiyeti politik bir sa-

vaşçı olmasının sonucuydu. Gençlik hareketlerinin merkezi toplantılarını düşünün... Sakin ve söylediği düşünceleri temellendiren, karşısında söylenen her şeyi çürüten, karşı taraftakine yanıt ol-

rak sadece "ama koşullar..." demekten başka bir şey bırakmayan savaşçılık, genel sosyalist hareketin teorik zayıflığının kalktığı, onun savunduğu politik görüşlerin aşırı ve abartılı olması ile karşılanabilirdi(!) Ama bu Kenan için, doğru yer de, doğru yolda olduğunun anlamıydı sadece.

İlgilendiği her insan da etki ve izler bıraktı. Bu her insanı örgütleyebildiği anlamına gelmiyor. Fakat örgütlenen her insan hızlı bir politik ve pratik gelişim süreci içerisine girdi demek yanlış olmaz. Avucunuza sıkıştırılmış okuma listesi ile baş başa kalabilirdiniz. Mahallelerin uğrayan yüzüydü. İşçi gençliğe karşı teorik üstenciliği yoktu.

Gençliğin yayın organında (Genç Yoldaş) aldığı sorumluluk, yayına kattığı politik nitelik ve farklı bölgelerden yayına yazım anlamında yapılan katkı trafiğini yönetmesi, örgütlenme çalışmasının yanında bu alanda iyi bir yönetici olduğunu göstermişti. Genç Yoldaş çıkan benzer dönem dergileri arasında "abi" üretimi olmayan direk gençliğin kaleme aldığı yazıları ile ileri bir düzeyi ifade ediyordu. Gençliğin devrimci programla buluşması, gündem yazıları ile güncelliğin siyasal hedeflerle ilişkilendirilerek akademik ya da ekonomik talep sınırları içinde kalmaması derginin öne çıkan bir yönüydü. Elbet bunda parti programının ve Kenan gibi program çitasını yakalamış genç devrimci kadroların emeği vardı. O çizginin gazetede ki gençlik bölümüne yine onun temel kat-

kısı ile aktarıldığını gördük. "Gençlik Ne Yapmalı" kitabını yayına hazırlayan, son bölümüne katkı koyan da oydu.

Eylem de Militan, İyi Süvari...

1 Mayıs'ın Taksim kavgasında elinde kızıl bayraklı bir sopa ile barikatın üzerine doğru yürürken hatırlayabilirsiniz onu. Nice eylemin en önünde... IMF-DB'yi İstanbul da karşılamaya hazırlanan güç birliğinin eylem komitesindeydi. Eylem önerilerinin balon uçurtmak, basın açıklamaları yapmak olduğu bir toplantıda "temsilcileri taşıyacak olan otobüs firmasının acentelerini hedef almayı, bankaları teşhir ederek hedef almayı öneriyoruz" diye araya girmesi kafaların sesin geldiği yere çevrilmesini de beraberinde getirmişti. Toplantıdaki en genç oydu. Kadıköy de bankalar ve emperyalist markalı işletmeler camlarına kırmızı boyalar ve yazılamalar yapılarak, insan trafiğinin en yoğun olduğu zaman da, aynı dakika da teşhir edilecekti. Her siyasete bir banka ve işletme düşmüştü. Bize düşen bankanın yakınına bir yere so-

telendik. Zaman geldiğinde bankaya yönelmediğimizde başka bir siyasetin, yanlış anlaması sonucu, "bizim" olan bankaya eylemi yaptığını gördük. Bankayı karıştırmışlardı. Elimiz "dolu" dönebilirdik. Aynı bankanın en yakın şubesinin nerede olduğunu düşündük. Ve artık birbirine "karışan" Kadıköy'ün ortasında ellerimiz dolu, yüzümüz kapalı yaklaşık 300 metreyi 40 saniye civarında kat ettiğimizi söyleyebiliriz. Banka tüm güzelliği ile karşımızdaydı ; "IMF-DB'ye İstanbul'u Dar Edeceğiz!"

IMF-DB protestoları günü Taksim de toplanacak olan kitleye saldırı olacağı malumdu. Biz, Kenan'ında içinde olduğu yaklaşık 10 kişilik grup olarak İstiklal Caddesi'nin Mis Sokağı girişine konumlanmıştık. Yüksek ihtimal ilk saldırının yol açacağı kargaşanın gazdan da etkilenen kitleyi İstiklal'e doğru yönelteceğini, bunun da dağınıklık yaratacağını düşünmüştük. Gelen kitleyi toparlamalıydık. Aynen düşündüğümüz gibi oldu. Çap olarak caddeyi kaplayan büyük bir pankartı açtık ve sadece Kenan ve başka bir yoldaşı pankartın dışında tuttuk. Bir yandan kitle bizim olduğumuz yere doğru arkasında TOMA ile koşuyor, biz de kitleye ve Tomaya doğru yürüyoruz. O ara Kenan ne yapıyordu dersiniz? Elinde sapanı ve sopası ile emperyalist kurumların ve bankaların camlarına giriyor, gelen kitleyi çatışmaya davet ediyordu. Pankartın arkasında yüzlerce kişi olduk, Kenan ve diğer yoldaşta yüzlerce kişi!.. Canlı haber bültenin de spiker;

"Kendilerine Mücadele Birliği diyen yaklaşık iki yüz kişilik grubun finans kuruluşlarını, bankaları hedef..." aldığından bahsediyordu. Oysa caddede 10 kişiydik.

Aramızda da, bilge yüzünün arkasında militan bir komünist!

Güleç, Kızdığı Belli Olmayan, Küfürlü Ortam da Yüzü Kızaran Çocuk...

Yoldaşları onu çok sevdi. Gençliğin içinde yakın olanlarca, onun temiz, saf yanı hep bir espri konusuydu. Duygusal meselelerde takılmalarımız, "Kenan bir kere küfür etsene?" diye pişkince istemlerimiz, küfür eden işçilerin karşısında kızaran yüzü onun başka bir kumaştan olduğunun göstergesiydi. Yılbaşı günü bir şeyler almak için tekel bayiiine girildiğinde "Kenan ne içersin?" sorusuna "su" diye yanıt vermesi muziplikten değildi. Kenan buydu.

Beyazıt çevresinde afiş çalışmasındayız. Vefa semtine de afişlerimizi yaptık. Lise'nin karşısında ki afişlerin birkaç dakika sonra yırtıldığını gördük. Oradan geçerken kalabalık bir esnaf grubu ellerinde kesici aletlerle bizi linç etmek istedi. Biz tabii topuk... İyi kurtulduk. Faşist grupla aramızı açtığımızda durduk, onlar da yakalayamayacaklarını düşünerek durdular. Yanımız da ki Adanalı yoldaş ağzına ne geldiye saydırdı güruha. Allah mı kaldı, kitap mı? Kenan'ın o yüzü unutulamaz. Bir yandan nefes nefese kalmış, bir yandan da bizim Adanalıyı susturmaya çalışıyor. Adanalının cevabı hazır. "Valla Kenan Yoldaş, ben o küfürleri etmeseydim bugün uyuyamazdım."

Çağın Direnişinde Taylan Olmak

Kenan'ın savaşçı ismini duyduğumuzda, bu ismi tercih etmesinin şaşırmadığımızı söyleyebiliriz. Çünkü gençlik hareketinin geçmişi ile bağıni sadece miras olarak değil, süreklilikle ve dünün değil, bugünün de devrimine ait olması ile kurguladığını tahmin edebiliriz. O nedenle bir kök olarak düşündüğümüz de Taylan Özgür ve Vedat Demircioğlu başlangıç ile şu an ulaşılacak yer arasındaki gövdenin en sağlam noktalarından ikisiydi. Kenan, Taylan Demircioğlu olarak bu gövdeye yaslandı, ağacı yaşattı, hatta bu "çağın direnişi"nde daha da anlamlandırdı.

Seni tanımak, senle ortak kavgalara girmek güzeldi. Seninle uzun sohbetler yapmak muazzam keyifliydi. Seninle tartışmak dahi düzeyliydi, öğreticiydi.

Sana bir Ateşi Çalmak alıntısı Kenan Yoldaş;

"Bir devrimcinin kanı çarptığı barikata bulmuşsa, sonuna kadar devrimle kan kardeş oldu demektir."

Devrimin kan kardeşisin Taylan. Bizim de öyle!

Hükümet, Eline 3 Kuruş Para Geçince Sağa Sola Kaptıran Vatandaşlara Önlem Olarak Maaş Yerine Günlük Cep Harçlığı Verilmesini Öngören Düzenlemeyi Gündeme Aldı... Zaytung

Taksiciler Odası Başkanı, "Kısa Mesafe" Gerekeçsiyle Çağlayan Adliyesi Önündeki Protestoya Katılmayan Binlerce Meslektaşına Ateş Püskürdü... Zaytung

DEVİRİMCİ TEORİ OLMADAN DEVİRİMCİ PRATİK OLMAZ

UMUT GÜNEŞ

Artık her yerde duyar olduk. Sokakta, okulda, fabrikada, yaşamın her yerinde... Türkiye aktif şekilde savaş bataklığına girdiğinden beridir toplumda ciddi bir rahatsızlık, iktidara karşı güvensizlik mevcut ve elbette Türkiye'nin başta ekonomik olarak siyasal olarak da çöküşe gittiğini birçok insan sessizce kendi köşesinde veya sokakta dillendirir oldu. Tabii bu kitleye karşı sermaye sınıfının ve dinci-faşist iktidarın yanında saf tutanların sayısı hiç de az değil. Bilakis bu kitle örgütlü, yekpare bir güç gibi tek bir komuta merkezinden yönetilir gibi hareket ediyor.

Nedenini biz söylemeden sizin cevabı verdiğiniz duyar gibiyiz. Evet, Türkiye ve Kürdistan savaşın en sert yaşandığı, devrim ile karşı-devrimin bariz bir şekilde ayrıştığı, birbirine karşı konum aldığı ve toplumun hızla kamplaştığı topraklar haline geliyor. Yani bu topraklarda yaşayan sıradan bir insan bile taraf seçmek ve bir siyasal görüşe sahip olmak zorunda. Tarafsızlık gibi söylemler sadece sermaye sınıfının, faşist devletin ekmeğine yağ sürmek ve yaptıklarını sessizce onaylamak anlamına gelebilir. Yani ya dinci-faşizmin yaptıklarını onaylarsın, o tarafta konum alırsın, halkın deyimleriyle 'yandaş' olursun ya da her şeyi göze alarak dinci-faşist iktidarın yaptıklarına karşı durur ve doğru bir ifadeyle devrimin safında durmuş olursun.

Devrim safında durmanın elbette faşizmin saldırısına maruz kalmayı da beraberinde getirdiğini birçoğumuz bilir. Sadece 2015'ten bu yana ilerici, sosyalist cenahın uğradığı saldırılara bakmak yeter. Onbinlerce ihraç, binlerce tutsak, binleri bulan ölümler, katliamlar... Afrin saldırılarının başlaması ile birlikte bu tutuklama ve gözaltı furyalarının istatistikî sayılarını tutmak daha da zorlaştı. Bu saptamaları yapmadaki amacımız sayılar veya istatistikler üzerinden bir tartışma yapmak değil, fakat sadece bu istatistiklere bakmak bu topraklarda devrim ve karşı-devrim arasındaki çatışmanın, savaşın ne kadar sert ve yoğun olduğunu gösterecektir.

Genele dair bazı durumları ortaya koyduk. Peki ya özelden genel toplumsal rahatsızlığın bir parçası olan gençliğin ileri kesimlerinin mücadeleye neden aktif bir şekilde katılmadığını tartışıyor muyuz? Bunu elbette tartışanlarımız vardır, şimdi de bu yazımızda kendi meşrebimizle bunu tartışalım.

Üniversiteler dönük saldırılar 82 faşist askeri darbesinden sonra en sert dönemlerini yaşıyor. Akademiden ilerici hocaların ihraç edilmesi, üniversitelerin ve liselerin tamamen sermayenin ihtiyaçlarına ve piyasaya göre şekillenmesi, bilim adına üretimin artık yapılmaması, eğitimde gerileşmenin had safhaya ulaşması üniversite, lise dediğimiz binaları tamamen taştan binalara, yaşamayan, solumayan, üretmeyen bir konuma getiriyor.

Peki buna karşı öfkeli olan, ses çıkarmak isteyen gençlik kitleleri yok mu? Elbette var, bu gençlik kitleleri farklı biçimlerde tepkisini dile getiriyor. Bağışsız akademiler kuruluyor, 6 Kasım'da sokağa çıkılıyor, genç üniversiteliler olarak mücadeleye atılıyor. Fakat bu kitenin çepiri bu kadar çelişki, çatışma, çürüme içinde daha fazla olmasına rağmen etkili bir güç olabilmek için yeterli, süreklili ve kalıcı değil.

O zaman şu soru gündeme geliyor, gençliğin öncüsü olmak hedefiyle yola çıkanlar, öğrenci gençlik mücadelesinin, taleplerinin bağını genel toplumsal mücadele ile kurabiliyor mu, yani başımızda ezilen ulusun sesine ses verebiliyor muyuz? Savaşa ve yıkıma karşı etkili bir ses çıkartabiliyor muyuz? Şu an için hayır cevabını verebiliriz. Fakat bu cevap bunu yapamayacağımız anlamına gelemmez.

Burada gençliğin öncü kesimleri olarak pratik, devrimci mücadelede neler yaptığımız, ne kadar pratik olduğumuz çözücü olacaktır. Bu toprakların devrim tarihinde Deniz Gezmiş niye öne çıkmıştır diye sorduğumuzda, görürüz ki, Deniz'in bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi, kararlılığı, cesareti ve elbette devrimci pratiği onu ön plana çıkarmıştır. Hatta öyle ki, Deniz eylemde gözaltına alınıp bırakıldıktan hemen sonra yine eyleme koşmuştur, sadece öğrenci gençliğin sorunlarını değil, bir bütün olarak işçilerin, emekçilerin sorunlarını kendi sorunu saymış, pratik içinde de her zaman ona göre hareket etmiştir. Yani Deniz'i Deniz yapan onun tepeden tırnağa devrimci, mücadelecisi ve pratik olmasıdır.

Pratik mücadelenin kendisi elbette, devrimci teori ile mümkündür, devrimci teoriniz yoksa devrimci pratiğiniz de olmaz. Bu durumda ne kadar pratik olursanız olun, gelişmelere ve olgulara bilimsel bakamazsınız, devrimci hedeflere doğru yürüyemezsiniz.

Bugün Türkiye ve Kürdistan'da savaşa karşı barış talebi olsun, akademik, demokratik istemler olsun, bu sorunsalların hepsi proletaryanın devrimci bakış açısıyla ele alınmalı ve bu talepler için sürdürülen mücadelelerin devrimci iktidar mücadelesi ile baği kurulmalıdır. Lenin 'Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz' sözünü bunun için söylemiştir. Bugün bizlerin ihtiyaç duyduğu, ortaya koyacağımız devrimci pratiğimizin devrimci teorimizi maddi güç haline getirmesidir. Çünkü devrimci politika, devrimci teori ancak kitlelerle buluştuğunda maddi güç haline gelebilir.

Fizikte kütleler uzayı buldukları konumda ağırlıkları etkisi ile bükürler, daha iyi ifade edecek olursak, cisimler uzayı kütleçekim kuvvetleri ile değil, kütle çekim kuvvetleri ile bükürler. Yoğunlaşmış enerji olarak kütle, yani iki temel enerjinin birbirine karşıması nedeni ile her noktasında her yöne doğru şişen bu bütün, dışa doğru şişerken kendisinden daha az yoğun olan ama kesinlikle aynı malzeme olmadan oluşmuş uzayı bükür.

Şimdi buraya nasıl geldik diye sorulabilir. Yaşamın veya evrenin hiçbir boşluk tanımadığı evrende, maddi olan her şey evrende bir yer kaplar ve uzayı bükür. Devrimci teoriler başlangıçta maddi bir güç olmayabilirler, fakat onları özümseyen bireyler veya kitleler tarafından dünyayı değiştirmek için kullanıldıklarında maddi bir güç olurlar toplumda, yaşamda, uzayda bir yer kaplarlar. İşte öğrenci eylemlerinde, işçi grevlerinde, sokaklarda yorulmadan koşturan Denizler, dünyanın bir ucundan diğer ucuna devrim idealleri ile yola çıkan ve bu uğurda düşen Che, bugün faşizme karşı savaşta ölümsüzleşen adını bilmediğimiz devrimciler. Bu örneklerin hepsi devrimci teorinin vücut bulmuş halleridir.

Bugün küçük-burjuva ideolojilere karşı mücadele önemli bir görevdir. Fakat devrimci bir teorimiz var diye insanlar bizle birlikte yürüyebilirler gibi bir yanılgıya da düşmemek gerekir. Asıl mesele tarihsel haklılığımızı, bilimsel teorimizi üniversitelerde, liselerde, mahallede gençlik kitleleri ile buluşturmak. Gençlik dahil kitlelerin güncel sorunlarına çözüm önermek, yanıt bulmak, kitlelerle bağlar kurmak mücadelede etkili olmanın temel yoludur.

Gençlik olarak çok esnek işlerden çok militan pratiklere kadar birçok şey yapabiliriz. Haydi şimdi işe koyulalım.

"Savaşa Hayır Demek İnsan Olabilmenin Önkoşuludur"

22 Mart günü sabaha karşı yapılan yurt ve ev baskınlarında çok sayıda Boğaziçili gözaltına alındı.

Üniversitedeki savaş destekçisi Bisak, TGB gibi oluşumların Afrin kent merkezinin işgali ardından planlı ve provokatif bir biçimde 19 Mart günü kutlama lokumu dağıtmaya kalkışmaları, savaş karşıtı öğrenciler tarafından engellenmiş; o esnada 3 öğrenci gözaltına alınmıştı.

Ardından gerek okul içerisindeki ajan/muhbir öğrencilerin faaliyetleri, gerek malum basın kuruluşlarının yalan haberleri ve sosyal medyadaki linç, nefret söylemi ve hedef göstermelerin ardından, Boğaziçili savaş karşıtı öğrenciler hedef tahtasına oturtulmuştu.

İstanbul'daki gerici kurumların okul öndeki "kunama eylemleri"nin ardından 21 Mart günü de taraftar grubu görünümünde gruplar Boğaziçi Kuzey Kampüsü'nü tekbirler ve sopalara eşliğinde basmaya çalışmıştı.

Tüm bu süreçte okul yönetiminin baskı ve tehditleri; okuldaki ajan/işbirlikçi öğrencilerin şantajları ve ana akım malum basın ve sosyal medya mücahitlerinin hedef göstermeleri neticesinde bugün bu olay gerçekleşti.

Yaşanan gözaltıları protesto etmek için toplanan Boğaziçililer de polis saldırısıyla gözaltına alındı.

Saat 12.30'da Kuzey Kampüs Piramit önünde basın açıklaması yapılacağı sırada okuldaki sivil polisler pankartı tutan 8 öğrenciyi gözaltına aldı. Ardından okula çevik kuvvet girdi.

Basın açıklamasından gözaltına alınan öğrenciler akşam saatlerinde Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü'nden serbest bırakıldı.

Kampüste yine öğle saatlerinde bir öğrenci forumu düzenlenerek "önümüzdeki süreçte nasıl örgütlemeliyiz" konusu tartışıldı.

(...)Uluslararası hukukun bağlayıcı hükümlerine rağmen yürütülen ve alenen savaş suçu işlendiğine dair çok ciddi delillerinin uluslararası basında dillendirildiği Afrin işgaline ses çıkarmayan bir üniversite, savaşa hayır diyemeyen ve iktidar diline teslim olmuş bir yönetim, sadece tabelada ve resmi evraklarda üniversitedir; kavram anlamını, akıl iktidarını yitirmiştir.

"Savaşa Hayır" demek suç değil, insan olabilmenin önkoşuludur.

"İşgale Hayır" demek suç değil, rasyonel insanın göstermesi gereken bir refleksdir.

Üniversiteler biat ve şükür toplumunun üreticisi değil yıkıcısı olmalıdır.

Bilimsel üretimin özgür ve denk bir biçimde gerçekleşebilmesi despotizmde ve savaştan uzak bir toplum ve ekonomik sistemin varlığıyla mümkündür.

Medeniyetin tarihi böylesi ara dönemlere ayrılmıştır; ileriye gitmeye mecbur bir akıntıyı geriye çevirmeye çalışan her girişim o akıntıya boğulmaya mahkumdur.

Bugün terörist yaftasıyla hedef gösterilip gözaltına alınan arkadaşlarımız için bu saldırı gururla göğüslerinde taşıyacıkları bir nişan, doğru yolda olduğumuzun bir göstergesidir.

Bugünler geçer; geriye dik duranlar kalır.

Arkadaşlarımız örgütlü cahilliğin hedefi olmuş, linç iktidarının saldırısına maruz kalmış ve gözaltına alınmıştır.

Gözaltına alınan arkadaşlarımız acilen serbest bırakılmalı, düşünce özgürlüğü anlamını bulmalıdır.

Boğaziçi Üniversitesi'nden DÖB'lü Bir Öğrenci

UKÜ'de Faşist Provokasyon

21 Mart günü sabah saatlerinde bir durakta asılı Newroz afişlerini yırtan faşistlere tepki gösteren UKÜ (Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi) öğrencisi, daha sonra okula gidince 15-20 kişilik faşist bir grubun saldırısına uğradı.

Arkadaşlarına yardıma giden diğer 2 öğrenci de sayıları 100'e yaklaşan faşist grup tarafından linç edilmek istendi. Saldırıya uğrayan bir öğrenciyi zorla kameraya almaya ve Kürt ulusuna ve onun örgütlü yapılarına küfretmeye zorlayan faşist grup, okul güvenliğinin geç de olsa araya girmesi ve 3 öğrenciyi koruma altına alması sonrası dağıldı.

Uzun bir süredir okul içerisinde faşist örgütlenmelere izin ve destek olan UKÜ yönetimi bu olaylardan birinci derecede sorumludur. Gerek UKÜ gerek diğer üniversitelerdeki devrimci, demokrat öğrencilerin siyasal ve ulusal kimliklerinden dolayı baskı ve saldırıya uğraması kabul edilemezdir. Üniversitelerdeki faşist, gerici yapılanmaların derhal önu alınmalı, devrimci, demokrat öğrencilerin güvenliği sağlanmalıdır.

Faşizme karşı tüm devrimci, demokrat öğrenciler birlikte hareket etmeli ve faşizmi dağıtana kadar örgütlü mücadeleyi yükseltmelidir.

Faşizme geçit yok!
Yaşasın halkların kardeşliği!
Devrimci Komünist Birlik

"Devrimci Kawalardan Denizlere, Serhildanlarla Zafere"

Adana Çarşı merkezine 20 Mart tarihinde Devrimci Öğrenci Birliği ve Mücadele Birliği, üzerinde "Devrimci Kawalardan Denizlere, Serhildanlarla Zafere" ve "Denizlerden Sinanlara DÖB 50. Yılında" yazan pankart ve afişler astı.

Portakal Ağacında Oturan Kadın

Bir yumurtayı kırıyorum kadın ve erkek doğuyor.

Birlikte yaşayacak ve ölecekler. Ama yeniden doğacaklar. Ve yeniden doğduktan sonra yeniden ölecekler ve böylece yeniden doğmuş olacaklar. Tekrar tekrar yeniden doğacaklar, çünkü ölüm bir yalandır.

Eduardo Gleano

Portakal Ağacında Oturan Kadın, sömürüye ve eşitsizliğe başkaldıran, toplumsal bir devrim ile yola çıkan ve değişimi kendisinden başlatan bir kadının öyküsüdür. Kadının aşkı, kavgası ve özgürlük mücadelesini anlatan romanda aslında tarihsel kökleri aynı olan iki ayrı kuşaktan kadının ataerkil düzene olan başkaldırısı vardır. Kitabın adını anlamlı kılan da bu iki ayrı kuşaktan yaşamıdır.

Romanda; bir Orta Amerika ülkesi olan, cuntayla yönetilen ve şiddetin kol gezdiği Nikaragua'ya, 70'li yıllarda ülkedeki başkaldırısı, özgürlük mücadelesine bir kadının gözünden bakıyor, devrim yıl-

larına tanıklık ediyoruz.

Lavinia varlıklı bir aileden gelen başarılı bir mimar olmakla beraber, bağımsızlık tutkusuyla dolu, sorgulayan ve geleneksel kalıplara sığmayan bir kadındır. Ulusal özgürlük hareketinin bir üyesi, bir devrimci olan Felipe ile aralarındaki duygusal ilişki onu özgürlük mücadelesine yakınlaştırır. Cinsiyetçiliği, kadının ikinci planda oluşuna öfke duyan Lavinia,

bunu hayatının her alanında, iş yerinde, sosyal hayatında, Felipe ile aynı harekette yer alan özgüvenli bir kadın savaşçı olan Flor'la paylaşması ile aralarında gelişen dostluk, iki kadının da düşünce dünyalarını genişletir, Lavinia'nın özgürleşme yolunda adımlar atmasını sağlar. Felipe'nin düşünüş şekliyle mücadele etmeye, onu değiştirmeye çalışır.

Lavinia çelişkileriyle mücadele etme, iç muhakemeler yapma sürecinden geçer ve yoksulluğu, halkların gerçeğini gördükçe ait olduğu aristokrat sınıftan uzaklaşır ve tanık olduğu gerçeğe sırtını dönmez. Kendi özgürlüğünün ülkesinin özgürlüğü ile olacağını bilincine varır, harekete katılır. Hayatı pahasına cunta yönetimine karşı önemli görevler üstlenir, sorumluluk bilinci yüksek bir kişiliktir.

Roman bize sömürüye, eşitsizliğe karşı mücadelede emekçi kadınların mücadelesinde, özgürlük kavgasında kadınların da erkeklerle birlikte yer alması gerektiğini; kadınların da cesur birer savaşçı olabileceğini, kadının yaşamın ve kavganın yarısı olduğunu hatırlatıyor.

İhraçlarla Dayanışmama/Dayanışamama Eylemleri Ve Yine KESK

15 Temmuz, OHAL, açığa almalar ve ihraçlar... Tüm süreci yeniden detaylarıyla hatırlatmaya gerek olmadığını düşünüyoruz. KESK'in ihraçlara kadarki ve ihraçlardan sonraki dönemde yaptıkları, yapmadıkları ve yapamadıkları her şeyi önceki yazılarımızda uzun uzun nedenleriyle birlikte açıklamıştık.

KESK'te iktidar olmak adına seçimlerde ittifak yapan iki gruptan ihraç edilen birer kişinin KESK eş başkanlığına getirilmeleri gibi birkaç göstermelik iş dışında hiçbir şey yapılmadı. Bugüne kadarki süreçte en bilinen eylem, KESK İstanbul Şubeler Platformu imzasıyla yapılan Kadıköy ve Bakırköy alan tutma eylemleridir. Bunun da KESK'ten ziyade, KESK tabanındaki devrimci sendikacılık anlayışını savunanların ısrarı ve çabası sonucunda -KESK'li yöneticilerin direncine rağmen- olduğunu, 1 yılı geride bırakan bu eylemde sendika yöneticilerinin nadiren ve temsili olarak eylemlere "ziyaretçi" olduklarını, tüm eylem ve etkinliklerin planlama ve hayata geçirme yükünün ihraç emekçilere kaldığını bilme-yen yoktur.

Şimdi ise daha acı bir tabloyla karşı karşıya bırakıldı ihraç emekçiler. Nerdeyse dişe dokunur hiçbir iş/eylem yapmama kararı almışçasına hareket eden -ölü taklidi yapıyor desek abartı olmaz- KESK'li "yöneticiler", İstanbul eylemlerinin haftada bir güne indirilmesini gündeme getirdi. Öncesinde de eylemin tamamen bitirilmesi üzerine tartışma yürütmeye ça-

lıştıkları bilinmekteydi.

Daha kendi tabanına eylem ve ihraçlar meselesini anlatmamış, bu konuda harekete geçmemişken, okullara ve iş yerlerine gidip, tabandan bir hareketlenme için emek harcamışken, vel-hasil kendi tabanına bile İstanbul eylemlerini duyuramamış, duyurduğu sınırlı kesimi de bu eylemlere katamamışken, bu eylemlerin toplumsal alanda "doğunluğa" ulaştığını söylemek büyük bir gaflet, ciddiyetsizlik ve eylem kaçkınlığıdır.

Bir yılı geride bırakan ihraçların alan tutma eyleminin KESK boyutu kısaca böyledir. Şimdi bir de KESK tabanındaki -bizim de içinde bulunduğumuz- devrimci sendikacılığı savunanların süreçteki etkinliği ve rolüne gelelim.

Bu tarz eylemleri ileriye taşımamızda belirli bir rutine hapsolür ve sınırlı da olsa olumlu bir etki yaratıyorsa bile genel itibarıyla kendini tekrardan öteye gidemez ve etkisini zamanla yitirir. Buradan "bu eylemler bitirilmelidir" sonucu çıkarılması kastetmiyoruz. Bu eylemler geliştirilmeli ve ilerletilmelidir. KESK İstanbul Şubeler Platformunun imzasıyla başlaması sağlanan Kadıköy-Bakırköy eylemlerini ilerletebildiğimiz tek adım

bunlara ek olarak Cuma günleri Kartal'da yapılan ihraç eylemleri oldu. Kartal merkezli Eğitim Sen 5 No'lu şubenin diğer şubelere oranla hareketli olmasının artışı ve buradaki devrimci sendikacılık anlayışını savunanların diğer şubelerden farklı olarak örgütlü ve bir arada olması, bu eylem kararının alınmasının en önemli nedenidir. Kartal eylemleri bir ileri adımdı çünkü ihraçların İstanbul eylemlerine fazladan 1 gün, fazladan 1 alan ve diğer bölgelerde yapılmayan 1 yürüyüş demektir. Ayrıca burada dikkat çekmeyi istediğimiz en önemli şey ise, tabanın her türlü talebine set çeken bürokratik anlayışa rağmen ısrarcı ve örgütlü durulduğunda buna benzer birçok şeyin yapılabilir olmasındır. Buraya kadar her şey olumlu. Fakat buradan sonra bizim en büyük eksikliğimiz var olanı daha ileriye taşıyamamak ve geliştirememek oldu.

Mesele İstanbul'daki alan tutma eylemlerinin bitmesi ya da devam etmesi değildir. Sorun ve çözüm bundan daha derinliklidir. Bugüne kadar yapılmamış olan ve bugünden sonra yapılması gereken ihraçların sesi soluğu olmak adına daha çetli, daha etkili, tabanı da uyandıracak eylem ve etkinlikleri planlayıp acilen hayata geçirmektir. Burada en büyük iş tüm şubelerde ve bölgelerdeki devrimci sendikacılığı savunan ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele edenlerin daha fazla yan yana gelmesi, daha yaratıcı ve cesur davranmasıdır.

DEK
(Devrimci Emekçi Komiteleri)

"Mücadelemiz İş Ekmek Onur Mücadelesidir"

OHAL ilan edilmesinin ardından KHK ile ihraç edilen KESK üyesi kamu emekçilerinin İstanbul'da Kadıköy, Bakırköy ve Kartal'da yaptıkları oturma ey-

lemleri devam ediyor.

İşlerine geri dönme mücadelesinde eylemlerinin 57. haftasında Kadıköy ve Bakırköy'de 19 Mart günü de eylem alanında yerlerini aldılar.

Kadıköy Altıyol'da saat 14.00'te buluşan emekçiler "KHK'lar gidecek biz kalacağız!", "Haksız hukuksuz ihraçlara hayır, İşimizi geri alacağız!" pankartını açarak sloganlarla 57. haftanın ilk eylemine başladılar.

"KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız!", "İşimizi Geri Alacağız!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak!" sloganlarını haykıran ve işlerine iade edilmek için imza kampanyalarını da sürdüren emekçiler konuşmalarla çevreden geçenlere KHK ile ihraçları ve mücadelelerini anlattı.

Oturma eylemi saat 17.00'de tekrar yapılan açıklama ve sloganlarla sona erdi.

Prettli Endüstri'de Kadın İşçiler İşten Atıldı

Tekirdağ Çerkezköy'de, Prettli Endüstri Sistemleri fabrikasında, Türk Metal Sendikası tarafından sürdürülen toplu sözleşme görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanınca, 19'u kadın 20 işçi işten çıkarıldı.

Çoğunluğu kadın olan işçiler, 22 Mart günü üretimi durdurarak fabrikaya kapandı.

İşten atmaları "sözleşme sürecinde dirençlerini kırmak için yapılan bir hareket" olarak değerlendiren işçiler, sosyal medya üzerinden, "Hakk taleplerimizi alana dek mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğiz. Tüm Türk Metal ailesini ve duyarlı vatandaşlarımızı Prettli çalışan kardeşlerimizle dayanışmaya çağırıyoruz" dedi.

Fransa'da Grev Hayatı Durdurdu

Fransa'da cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un reform paketine karşı memurlar, öğretmenler, sağlık çalışanları, demiryolları işçileri 22 Mart günü greve başladı; öğrenciler Fransa'nın her yerinde harekete geçti.

Ülkede genel grev nedeniyle çok sayıda tren çalışmadı. Hükümetin demiryolu sistemindeki reform projesine karşı sendikalar toplu ulaşım ağlarında grev yaptı. Hızlı tren, şehirler arası ve banliyöler arası trenler, büyük oranda aksadı.

Diğer kamu sektörlerinde de "kara gün" yaşandı. Memur sendikaları, kamu fonksiyonlarında yapılmak istenen reforma karşı hemşireleri, hastane doktorlarını ve eğitimcileri sokaklara çağırdı.

Ülke genelinde yaklaşık 180 merkezde CGT, FO, FSU, CFTC, Solidaires, FA-FP ve CFE-CGC sendikaları tarafından protesto eylemleri düzenlendi. Nantes kentinde 10 bin kişi, Lyon'da 15 bin kişi sokaklara çıkarken en büyük katılım Paris'te gerçekleşti. İşçiler, "Eğer hükümet bu reformları geçirirse, herkese saldırmakta özgür olacağı hissine kapılacak" diyor. "Eğer şimdi mücadele etmezsek, çocuklarımızın geleceği için sonuçları olacak. Ben daha çok çocuklarım için endişeleniyorum. Yaşım ilerledi ama hala gencim, emeklilik maaşımın olacağını düşünüyorum. Peki ya çocuklarımızın aynı hakları olacak mı?"

Lise ve üniversite öğrencileri de greve katıldı, Paris'te en az 13 lise bloke edildi. Paris'teki Sorbonne Üniversitesi ve diğer bir çok kentteki üniversitelerde de öğrenci işgalleri nedeniyle eğitim durdu. Öğretmenler greve katılırken, kreşler de kapılarına kapandı.

Macron hükümeti, çalışanların maaş, zam ve ikramiyelerinde tasarımları ve hizmet verdikleri yolcu sayısına göre değerlendirilmelerine ilişkin bir düzenleme getirmeye hazırlanıyor.

Milli Eğitim İl Müdürlüğüne Siyah Çelenk

İstanbul Eğitim Sen İstanbul Şubeleri, okullarda seçmeli din derslerinin zorunlu hale getirilmesi ve vakıfların okullarda faaliyet yürütmelerine tepki göstererek Milli Eğitim İl Müdürlüğü önüne siyah çelenk bıraktı.

22 Mart günü İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde toplanarak "Karanlığa Teslim Olmayacağız" pankartı açan emekçileri "Hükümet Elini Eğitimden Çek", "Bilimsel Eğitim İstiyoruz" sloganları attı.

Eğitim Sen İstanbul Şubeleri adına basın metnini Eğitim Sen İstanbul 3 Nolu Şube Başkanı Ayfer Koçak okudu.

Okullarda zorunlu ve seçmeli dersler bulunduğunu ve zorunlu derslerin Matematik, Türkçe gibi Milli Eğitim Bakanlığı tarafından belirlenen dersler olduğunu seçmeli derslerin ise öğrenci ile velisinin birlikte tercihte bulunduğu bir ya da bir kaçını seçebildiğini belirtti; yaşanan baskılara örnekler verdi.

Özellikle Zeytinburnu ve Sultanbeyli ilçelerinde yaşanan bu ağır baskı, genel olarak bazı okullarda bu uygulamaya tepki gösteren öğrenci ve velilere "Siz dinsic misiniz" gibi söylemlerde bulunularak ayrımcılık yapıldığını ifade eden Koçak, tüm bu uygulamaların seçmeli ders mantığına ve yönetmeliğine aykırı olduğunu vurguladı.

Bu baskıcı uygulamalara karşı İl Milli Eğitim Müdürlüğü ile ilgili görüşme yapmak için randevu talebinde bulduklarını fakat haftalardır görüşemediklerini hatta telefon görüşmesi dahi yapamadıklarını aktaran Koçak, "Milli Eğitim Müdürlüğünün bu tavrı kabul edilebilir değildir. Milli Eğitim Müdürlüğünün bu tavrını kınıyor ve protesto ediyoruz" dedi.

Koçak Eğitim Sen İstanbul Şubesi üyesi eğitim emekçilerinin taleplerini şöyle sıraladı:

*Eğitim Sen İstanbul Şubeleri olarak bu ve benzeri idarecilerin gözümüz üzerindedir. Baskıcı tutumlarınızdan bir an önce vazgeçin.

*Seçmeli derslerin bireysel ilgi ve yeteneklerle planlanmasına engel olacak uygulamalardan vazgeçin.

*Eğitimden, çocuklarımızın geleceğinden elinizi çekin.

Eğitim emekçileri açıklamanın ardından Milli Eğitim İl Müdürlüğü önüne alkışlar eşliğinde siyah çelenk bıraktı.

SEÇİMLER ÜZERİNE

İ.CEVAT ÇETİNER

Gündeme bakınca seçimler konusunun alabildiğine baskın olduğu görünüyor. Başkanlık seçimine iki yıla yakın bir zaman olmasına karşın gündemin en tepesine yerleşmiş durumda. Bu durum doğru anlayabilmek için şu sorunun yanıtını vermek gerekiyor. Mevcut siyasi iktidarın seçimle değişeceğine, sosyal reformist çevreler dışında, emekçi sınıflar ve ezilen halklar arasında inanan var mı?

Cevap, tereddütsüz biçimde 'Hayır'. Ve daha da önemlisi, bu cevabı verenler sadece devrimci kitleler, devrimin toplumsal tabanı veya nüfusun yarısı değil. Neredeyse nüfusun tamamı bu cevabı veriyor. Mevcut siyasi iktidara oy verenler dahil herkes, şu veya bu nedenle siyasi iktidarın seçimle değişmeyeceğinden hem-fikir.

Kutuplaşmış, birinin ak dediğine diğerinin kara dediği bir ülkede nüfusun tamamına yakınının bir fikirde buluşmuş olması, fikrin doğru veya yanlışlığından öte bir duruma işaret ediyor. Toplumun siyasal düzenin işleyişine dair algısının, psikolojisinin kemikleştğine.

Seçimlerin ülkenin yönetiminde bir işlevinin kalmadığı algısının nüfusun geneline yayılmış olması ise burjuvazi için kopacak kıyametin belirtisidir. Çünkü burjuvazi için seçim ve sandık, egemenliğini halk nezdinde meşrulaştırma ve yeniden üretme aracıdır. Dolayısıyla seçimlerin işlevsizleşmesi, rızaya dayalı egemenliğine yönelik en büyük tehdittir.

Türkiye'de nüfusun görece küçük bir kısmını oluşturan devrimci kitleler nezdinde seçimlerin anlam ifade etmeyişi dahi burjuvazi için ciddi bir sorun haline gelmişti. Eski yöntemlerle yönetememe krizini OHAL, sıkıyönetim ve askeri darbelerle yani burjuva terörle aşmaya çalıştı yıllarca. Baskı ve teröre dayanarak devrimci kitleleri yeniden "sandık demokrasisine" yöneltmeye çalıştı. Her askeri darbeden sonra kısa zamanda seçim-sandık oyununun yeniden kurulması, 90'ların başında ÖDP ve EMEP'e icazet verilmesi CHP eliyle HEP'li milletvekillerinin meclise taşınması bunun içindi.

Seçimle siyasal sistemin değiştirilemeyeceği inancına, bilincine, kanısına varan devrimci kitleler sandıkla barıştırılmadı. Küçük burjuva devrimciliğinin yönlendirmesiyle sandığa gitseler de bu gidiş kerhen olmanın ötesine geçmedi ve dolayısıyla devrimci kitleler sokakları terk etmedi.

Gelinen nokta ise, nüfusun tamamı ama özellikle de devrimin toplumsal tabanı için seçimlerin anlamsızlaşma aşamasıdır. Politik zor, ideolojik yanılsamalar, geleneksel bağlar, önyargılar, burjuvazinin rıza yaratma kapasitesi bu durumu değiştirmeyi başaramıyor.

Devrimci kitlelerin yıllardır taşıdıkları ve işçiler tarafından devrimin toplumsal tabanına yayılması için uğraşılan bu bilinç, 7 Haziran ve Kasım seçimleri ile başkanlık referandumunda yaşananların katalizörliğinde toplumu sarmalıyor.

Bu durumun doğal sonucu ise genel halk ayaklanmasının kaçınılmazlığı, daha tam ifade ile güncelliğidir. Burada burjuvaziyi korkutan bu koşullarda devrimin toplumsal tabanında aktif desteğini alan devrimci kitle hareketinin bir genel halk ayaklanmasının da ötesine geçerek genel halk ayaklanmasına dönüşebileceğini görmesidir.

Bunun içindir ki, bir yandan baskı ve zorla devrimci güçlerin etkisini azaltmaya çalışırken bir yandan da nüfusun geniş kesimlerini yeniden sandığa çekme telaşı içindedir. Burada sandığa yüklenen güncel anlam, devrimin toplumsal tabanını sisteme bağlamak değil, bir halk ayaklanmasının önünü almaktır. Bu seçimlerin kendine ait özgünlüğü buradadır.

İşte bu yüzden ki, seçimler bugünden gündemin en başına oturtulmuştur. Seçimlerin işe yarayabileceği umudu canlandırılarak kapıya dayanan genel halk ayaklanmasının önüne geçilmeye çalışılmaktadır. Tıpkı Afrin'de yapılmak istenen gibi. Afrin ve seçimler bir madalyonun iki yüzüdür. Toplumsal devrimi önleme çabasının iki farklı yüzle karşımıza çıkmıştır.

Toplumun hiç kimse tarafından inkar edilemez biçimde parlamentarizme yüz çevirdiği bir zamanda toplumsal devrim iddiasında olanlara düşen görev bu davranış kemikleştirmek ve halkın öfkelerini bilemekti. Yanardağın ağızını kapatmaya çalışarak burjuvaziye el vermek değil, kızgın lavların doğru kanalda akmasına çalışarak bu köhne düzene son vermesini sağlamaktır.

BİZİM GEMİ

AZER KIZIL

Bilinenin aksine dev dalgalar aniden çıkıp da gelmez! Önce küçük dalgacıklar dövr kıyıları ve gemileri. Ya da deniz kendi kabına doğru hafifçe çekilir. Elbette başka belirtileri de vardır ve bakmayı bilen gözler anlar; bunlar gelmekten olan dev dalgaların habercisidir. Bir selamdır bunlar, bir uyarı ve bazıları içinde bir tehdit. Fırtınalar da böyledir. Onların da geldiğini gösteren işaretler vardır. Fakat bu belirtileri anlamak birikim ve ustalık ister. Çoğu kişi anlayamaz ve güneşli havaya aldanarak gelen fırtınayı göremez. Bazıları da her güneşli havayı fırtınanın habercisi sanır ve hiç yelken açamaz. Yelkenlerini cesurca açmayan gemiler ufku ötesine asla varamaz.

İlerleme cesaret isteyen bir iştir. Fakat yetmez, öngörü, manevra yeteneği ve birikim de şarttır.

Bizim gemi neredeyse elli yıldır denizlerde. Alabora olmadan, kayalara çarpmadan, sığ sulara aldanarak karaya oturmadan yol ahyor. Üstelik en fırtınalı zamanlarda dahil. Biz de bu öngörü, bu cesaret, deneyim ve manevra yeteneği var.

Toplumlar tarihine baktığımızda onun da denizlere benzediğini görüyoruz. O da bazen durulur, güç biriktirir sonra dalga dalga ilerler. Şu an bir güç biriktirme döneminde olduğunu görüyoruz. Fakat aynı zamanda küçük dalgalarla gelmekte olan dev dalgaların habercisini verdiğini de biliyoruz. Bir süredir "bireysel" eylemlere şahit oluyoruz. Bu insanlar "bunalıma" girdikleri veya "psikolojik sorunlardan dolayı değil tersine bilinçli olarak özelliklerle kapitalist devletin simgesel kurumları (medya gibi) önünde kendilerini yakıyorlar. Onların tek başına olmaları eylemlerinin bireysel olduğunu göstermez, tersine toplumsal, siyasal durumu yani emekçilerin nedenli gözlerini kararttığını gösteriyor. Elbette bir insan tek başına çok şey yapamaz ancak milyonların o anki hislerine sözcü olursa, işte o zaman, o insan tek başına bir çok şey yapacak olan ve bir devrime yol açacak olan toplumsal bir hareketi başlatabilir. Bu insanlardan biri Tunus'ta böyle bir eylem yaptı ve Binali'yi deviren ve de halen süren devrimler zincirinin ilk halkasını başlattı. O, gelecek olan dev dalgaların göstergesiydi. Küçük bir işaret fişeğiymiş ama milyonları taarruza geçiren tarihin o hücum emirlerinden biriydi. Emir duyuldu!... Şimdi bizde de oluyor, üstelik birden fazla ve kitlesel ölçülerde, örneğin 8 Mart! İlk dalgalar, bireysel ve kitlesel olarak kıyıları ve gemilere vurdu bile. Devamı gelecektir!

Bazen bir tek insanın eylemi milyonları derinden sarsarak harekete geçirirken nasıl oluyor da çok sayıda insanın bilinçli çabasına rağmen bu başarılamıyor? Bu karmaşık gibi görünse de değil! İki sebepten dolayı böyledir. İlk emekçi sınıfın sistemle hesaplaşmaya hazır veya hesaplaşma içinde olması. İkincisi; "harekete geçin!" çağrısını yapanların söylemleri, sloganları ve hedefleridir. İnsanlar böyle bir eyleme geçtiğinde, işlerini, sosyal statülerini hatta çocuklarının geleceğini ve en önemlisi de canlarını tehlikeye atar ve doğal olarak buna göre amaç isterler.

Ortalama sol kitlelerin önünü hiçbir amaç koymuyor diyemeyiz. Aslında birçok hedef, amaç koymaktalar! Onlar, milyonlardan "ücretsiz sağlık hakkı", "iş barışı", "ücretsiz eğitim", "sınavsız üniversite" "ücretsiz ulaşım", "konut hakkı", "şartsız grev hakkı" "temiz çevre", "nefes alabilme hakkı" vb vb için mücadele etmesini istiyor. Resmen bir hedef enflasyonu yaşıyor. Bu hedefler öylesine çok ki milyonlar bu gün harekete geçerek bunlardan her gün ikisini gerçekleştirirse bile tamamını ancak bir asır sonra çözebilecektir. Üstelik bu süre zarfında bu sorunlardan bir milyon tane daha birikmiş olacaktır. Çünkü kapitalizm sürekli yeni sorunlar üretir. Bu onun doğasında var. Öyle ki, bir sorunu çözerken iki tane de üretmiş olur.

Bu söylenenlere karşı hemen şöyle denecektir: "Lenin, bu irili ufaklı eylemlerin milyonları nihai çatışmaya hazırladığını, bunların bir okul olduğunu söylüyor" doğrudur, buna karşı çıkmak akla mantığa aykırı. Yalnız unutulmalı bir şey var o da bu okulun mezunlarını çoktan vermiş olduğudur. Emekçi sınıfları eğitmek onları sürekli tali sorunlarla meşgul etmek değildir. Eğer bir öğretmen otuz sene boyunca hayat bilgisini anlatıyorsa ya öğrencileri çok kötü öğrencidir ya da kendisi berbat bir öğretmendir. Serhıldanları, görkemli 1 Mayısları, Gezi'yi yaratılanlar, derslerine çalışmıştı, kötü olan onlar değil!...

İnsanlar her şey için eyleme çağırıp da, sadece en önemli olan için çağırılmamak, milyonlardan sorunu kesin olarak çözmeyi değil de etrafında dolanıp durmayı istemek küçük-burjuvaziye ait bir özelliktir. Hiç usanmadan, bıktırıcı bir şekilde, eski eylemlerin bir tekrarını istiyorlar. Ancak istedikleri şey tam anlamıyla imkansızdır. Onlar, kitlelerden tarihin hiçbir zaman izin vermediği "tekerrürü" istiyorlar. Oysa doğada ve yaşamda her şey biriciktir. Örneğin biz yeni Gezi'ler isteyebiliriz fakat sadece daha ilerisi gerçekleşebilir. Gezi'nin bir adım ilerisi ise devrim ve iktidardır. Aksi halde istenilen şey tarihin doğal akışına aykırıdır.

Küçük-burjuvazinin şu aralar üzerinde önemli durduğu bir diğer konu da "ülkenin nereye gittiği"dir. "Gidişattan kaygılı"lar. Bizim içinse sorun ülkenin nereye gittiği değil milyonların nereye gitmesi gerektiğidir. Kapitalist sistem tam anlamıyla tıkanmış ve tüm esnekliğini yitirmiştir. Hiçbir toplumsal sorunu çözmemiş. Kapitalizmin çözemediği her sorun kapitalizmi çözüyor. Sistemin sorunları sistemi parçalıyor. Bunu durdurmak için dinci faşizm çılgınca ve şursuzca saldırırken küçük-burjuvazi de dizini dövüyor. Ancak hepsi beyhude bir çabadan öteye geçemiyor. Göremedikleri şey: kapitalizmin parçalanmasının devrimi hızlandırdığı ya da güçlenen devrimin kapitalizmi parçaladığıdır!

Leninistler "geberen kapitalizm" için gözyaşı dökmez. Tam tersine bir tutumla kapitalizmin mezar kazıcısına devrimci bir selam göndererek; "dirisi ölüsünden daha iğrenç kokan" kapitalizmin hak ettiği şekilde bu mezara gömülmesinin vakti geldiğini söyler. Kısaca bu selam derki: faşizmi yakın devrimci iktidarı kurun!.. Bizim bu topraklardaki her canlıya karşı asli görevimiz budur; Kapitalizmi gömbeldiğimiz kadar derine gömmek! "Toprağı bol olsun" ki altından bir daha kalkmasın!

Ne güvenli limanlara demirledik ne de enginlerde yolumuzu yitirdik. Bu kavgada hep açık denizde, hep dalgalarla, fırtınalarla dövüşerek ilerledik. Bu gemi ne zor zamanlarda yıldı, ne güneşli günlere aldı. Burnu hep ufku gösterdi çünkü pusulası hep orayı gösteriyordu. Yarım asır az bir zaman değil. Bir çok devrimci niteliği içinde barındıran Leninist Parti bir çok devrimci değerini de yaratmıştır. Tek eksik yarım asırlık bu kavgayı bir devrimle taçlandırmaktır!

Deniz Gezmiş tutsak düştüğünde ona sordular: "Deniz, nereye gidiyordun?" yoldaşımızın verdiği cevap suyu "Devrim yapmayı!" Eğer bu soruyu Emre Bora ve Kenan Aktaş yoldaşlara sorsalardı, cevap yine aynı olacaktı! Bir devrimci başka ne için yola çıkar ki?..

Çubuğunu sonuna kadar içti sessizce
Sessizce son verdi yüzündeki gülümseyişe
"mürettebat bordoya! Subaylar öne çıksın!"
Çınladı komutanın sesi
Ve sözcükler şimşek gibi buldu yerini
"Sekizde demir al. Rota gün doğusu
Çoluğu çocuğu yakını olanlar
Geri dönmeyeceğimizi yazsınlar
Buna karşı, şenlikli olacak dövüş"
"Baş üstüne Kaptan!" diye bağırdı baş çavuş
İçlerinden en genci ve pervasız olanı
kaldırıp başını güneşe baktı
"Ne fark eder" dedi "hepsi bir değil mi?"
Kalıbı su da dinlendirmek daha da iyi"
Haber amirale şafakta ulaştı:
"Hareket tamam. Kurtulan olmadı."
Eğer çivi yapılmış olsaydı bu adamlardan
Daha sağlam bulunmazdı onlardan.

Çivilerin Baladı, Nikolay Tihinov

(Kızıldordu askeri, iç savaş gazisi, Leningrad kuşatmasında Nazilere karşı Sovyet direnişinin yöneticisi, Lenin Barış Ödülü sahibi, Sovyetler Birliği şairi.)

Hareketin Önündeki Barikat: Feminizm

8 Mart'ta kadınlar İzmir'de İzmir Kadın Platformu'nun çağrısıyla Alsancak'ta toplandı. İzmir Kadın Platformunda EKA yok. Bu platform ağırlıklı olarak feminist çevrelerden oluşmakla birlikte, bütün kadın örgütlerini içeriyor.

Çağrı toplanma, yürüyüş ve basın açıklaması programıyla yapıldığında, OHAL sonrası hiçbir yürüyüşe izin verilmeyeceği herkes tarafından bilinmekteydi. Üstelik Ankara başta olmak üzere 8 Mart eylemlerine saldıran göz önüne alınınca, bu "yürüyüş" hedefinin nereye varacağı tahmin edildi. 19.00'da başlayan eylemde öğrendik ki, yürüyüşten kasıt, 19.30'da çağrı yapılan "feminist gece yürüyüşü" imiş.

İlk andan itibaren coşkusu ve öfkesi dinmeyen kitle saat 19.30 olduğunda, hala yürüme yoluna barikat kurmuş olan polise karşı "Aç aç! Yolu aç!" sloganı atıyordu.

Platform basın açıklamasını okumaya başladığında kolonlardan gelen sesi "Aç aç! Yolu aç!" sloganları bastırdı. "Jin, Jiyan, Azadi", "Korkmuyoruz, susmuyoruz, itaat etmiyoruz" sloganları ve benzer sloganlar neredeyse açıklamayı okutmamak için yük-

seliyordu. Açıklama da bitti.

Polisin hazırlık yaptığını gören çevreler kitleye "oturun, oturun" çağrısını yapmaya başladı. Gençlere "oturma'nın yanlış olduğunu" kısaca anlattık. Kısa sürede genç kadınlar alana dağılıp oturanların kalkmasını sağladılar. Bunlar birkaç dakikada oldu. Polisin hazırlık yapmasına karşılık pankartın ve programın olduğu alanın da önüne genç kadınlar barikat oluşturdu. Platform bu kez "Bendir olacak kadın grubunu" sahneye çağırdı. Kitlenin sesi yine yükseldi. "Aç aç! Yolu aç!" ve slo-

ganlar. Sanki bu kez sloganlar eylemi organize edenlere karşıydı; bendirlerin sesini duymak imkansızdı.

Saatler 20.30'a geldiğinde zaman zaman kitleyle polis arasındaki alan daraldı, biriken kitle barikatları aşmayı denedi. Ve arada sıkışan platform temsilcileri eylemi bitirdiklerinin çağrısını yaptılar.

Bu çağrıya rağmen halaylar durmadı. Ama artık kitle dağılmaya başlamıştı. Üç binden fazla kadının ve eylemi izleyen bir o kadar çevrenin gözleri önünde biriken öfkenin önündeki barikatın altında "içimizden birileri" olduğu anlaşıldı. Üstelik EKA'lı kadınların yıllardır ısrarla sürdürdükleri tüm ikazlarına rağmen, feminizme meşru alan sağlayan devrimci örgütlerin kadınları da aynı öfkeyi paylaştılar.

Yine kitleler onlara öncülük ettiklerini söyleyenlerin önündeydi, yine eylemsizliklerinin gerekçesini kitlelerin pasifliğine bağlayanlar, eylemi neredeyse "zorla" dağıttı.

EKA'lı kadınlar yine feminizme karşı mücadeleyi diğer devrimci örgütlerin kadınlarına anlatma görevi ile başa.

EKA/İzmir

Adana'da Polis Engeline Rağmen 8 Mart Mitingi

Adana'da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınların Kapitalizme Karşı Mücadele Günü dolayısıyla Adana Kadın Platformu'nun çağrısıyla Uğur Mumcu Meydanı'nda saat 16.00'da bir miting düzenlendi.

Miting alanı iş makineleri ve polis bariyerleri ile kapatılırken, kadınlar tek bir giriş noktasından didik didik aranarak alana girdi.

Farklı alanlarda bir araya gelip "Jin jiyan azadi" sloganı atıp miting alanına gelmek isteyen kadınlar, görevliler tarafından "Slogan atmayın müdahale ederiz" denilerek, kadınların slogan atmalarına izin verilmidi. Mitingden önce yürüyüş yapılacaktı. Ancak valilik, bir gün öncesinden yürüyüşü yasakladı.

Mitingde birçok demekten, sivil toplum örgütlerinden kadınlar vardı. Özellikle Kürt analarının çoğunlukta olması dikkat çekiciydi.

Adana Kadın Platformu adına konuşan Avukat Sevil Aracı Bek, tüm baskılara ve yasaklara rağmen 8 Mart'ta kadınların sokaklarda meydanlarda olduğunu dile getirdi. Kadınların susmayacağını ve mücadele edeceğini kaydeden Bek, "Özgürlük tutkumuzla, bulunduğumuz her yerde bizi ezenlere ve sömürenlere karşı güçlü ve örgütlü duruşumuzla

her günü 8 Mart'a çevireceğiz. Kapitalizme ve erkek egemenliğine karşı; cinsiyetçiliğin, şiddetin, sömürünün, tacizin, tecavüzün tüm izlerini yeryüzünden silmek için tüm kadınları mücadeleye çağırıyoruz" dedi.

Ardından HDP Adana Milletvekili ve Grup Başkan Vekili Meral

Danış Beştaş, kadınların mücadelesini selamlayıp kadınların gününü kutladı. AKP'nin Afrin operasyonuna tepki gösteren Beştaş, "Biz çocuklarımızı birileri savaşa göndersin diye büyütüyoruz. Ülke güvenliğini sağlamak için gitmişler Efrin'e" diye konuştu. Önce ülkenin iç güvenliğinin sağlanması gerektiğini ifade eden Beştaş, "Önce 4 yaşındaki çocuğun güvenliğini sağlayın. Kadınların günün her saati dışarıda olmasını sağlayın. Önce içerideki güvenliği sağlayın. Kadınların can güvenliğini sağlayın. Biz 40 milyonuz bizi korkutamazsınız. Bizi esir de alamazsınız" şeklinde konuştu.

Mücadele Birliği Platformu da mitinge "Kadın Olmadan Devrim Olmaz Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", "Jin Şores Azadi", "Kadın Devrim Özgürlük", "Şimdi Kadınların Özgürlük Zamanı" dövizleriyle katıldı. Dövizler alanda bulunan kadınlar tarafından çok ilgi gördü.

Miting müzik dinletisi ve halaylarla devam etti.

Mücadele Birliği / Adana

Vardım, Varım, Var Olacağım

İsviçre'nin Basel şehrinde gerçekleşen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınların Günü'nde, Rosa Luxemburg'un "Ich War, Ich Bin, Ich Werde Sein" (Vardım, Varım, Var Olacağım) sözünün yazılı olduğu pankartımızla Emekçi Kadınlar (EKA) olarak yerimizi aldık.

Pankartımız yürüyüş boyunca ve her bekleme noktasında yoğun ilgi gördü, onlarca insan pankartın fotoğrafını çekti. Hatta tramvaydan inen insanlar arasında telefonuyla ilgileniyormuş gibi yaparak pankartımızı görüntüleyen genç kadınlar oldu.

Haftalar öncesinden İsviçreli, Kürdistanlı ve Türküyelili kadın örgütlerinin bir araya gelerek çalışmasını yürüttüğü 8 Mart yürüyüşü, toplanma alanı olan Claraplatz'da başladı. Pankartların yerlere açılarak kitlenin toplanması beklenirken, alanda bulunan küçük bir binanın üzerine çıkılarak "Gegen Macker Und Rasisten Fight The Power Fight The System" pankartı asıldı ve neden bugün burada toplandığımızı anlatan kısa bir metin okundu.

Yürüyüş başladıktan kısa bir süre sonra "Mittlere Brücke" şehrin ortasında bulunan köprüde "Kadınların Devrimini Savunalım! Afrin, Rojava İle Dayanışma" pankartı asıldı. Pankart asılırken kadınlar, herhangi bir müdahaleye karşı, çember oluşturarak dansettiler.

Daha sonra diğer bir eylem noktası olan Yabancılar Şubesi'nin önünde yabancılar uygulanan baskılara protesto edildi. Ardından Parlamento binası önünde faşist TC'nin ve NATO'nun Afrin'de yürüttüğü savaş protesto edildi. Diğer

hükümetlerin savaş politikaları, Alman tanklarının ve silahlarının sivil halkı katlettiği dile getirilirken, Afrin'le dayanışmayı yükseltme çağrısı yapıldı.

Yürüyüşe devam eden kadınlar Barfüsserplatz'da bulunan MC Donalds'ın önüne gelince, eşit işe eşit ücretin 1981 yılından beri Anayasa'da yer almasına rağmen, firmaların bunu uygulamadığı dile getirildi. Kadınların çalışma koşulları ve daha fazla çalışarak daha az ücret ödenmesi protesto edildi.

Bir başka eylem noktası cezaevinin önüydü. Burada tutuklu kadınların yaşamış olduğu sorunlar anlatılırken, hamile kadınların yaşadıkları zorluklar, çocuklarından ayrılmak zorunda bırakılan ve görüştürülmeyen kadınların durumuna dikkat çekildi. "Politik Tutsaklara Özgür-

lük" sloganı ile eylemin sonlandırılacağı Tren Gari'na doğru yürüyüşe devam edildi.

Tren Gari'na geldiğinde ise yine Afrin'de yaşanan savaşa dikkat çeken açıklamalar yapıldı. Yürüyüş boyunca sürekli ajitasyon konuşmaları yapıldı. Afişler ve stickerlar yapıştırıldı, yazılmalar yapıldı. Kadınların erkek egemen sistemde yaşadıkları taciz, tecavüz, toplumsal baskılar ve haksızlıklar dile getirildi. Ve yine yürüş boyunca sloganlar atıldı. Kadınlar çeşitli dillerde çalan müzik eşliğinde dans ettiler.

Yüzlerce kadının bir araya geldiği 8 Mart yürüyüşü renkli anlara sahne oldu.

İsviçre EKA

Newroz Yangını Devrim Yolunda

Newroz sabahı heyecanla alana varıyoruz. Arama noktalarının hiçbirinden giremiyor bayraklarımız, pankartlarımız. "Partiler dışındaki bayrakları giremez alana" deniyor. İçerideki dergi çevrelerinin bile bayraklarıyla girdiklerini söylüyor. "Siz giremezsiniz yasak bu bayrağınızın girmesi" denilerek bir saat oyalanıyoruz. Elbette durur muyuz biz. Bir şekilde girmeli Newroz meydanına Denizlerin yoldaşları. Kızıl bayrağımız dalgalanmalı Kürt halkının gençlerinin ellerinde.

Başka yaratıcı yöntemler buluyoruz ve o yöntemle bir iki bayrağımızı içeri girebiliyor en azından. Yoldaşların yanına varıyorum. Ardından pankartı getiren yoldaş koşarak geliyor buluşma noktamıza. Hepimizi alıyor bir sevinç sarılıyorz mutluluktan. Hemen açıyoruz pankartımızı. "ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI"

Bizim girmekte zorlandığımız bu sürede miting başlamış. Kürt gençliği Newroz halayında. "Afrin Faşizme Mezar Olacak", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Afrin'de Dövüşen Gerillaya Bin Selam", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarıyla

giriyoruz meydana. Afrin'i duyan zılgıtlarla eşlik ediyor sloganlarımıza. Seslerimiz daha da gürleşiyor. Kitlelerin arasından bu sloganlarla yürüyoruz. Herkes önümüzü açıyor, daha doğrusu devrimci taleplere olan saygıdan kaynaklı rahatlıkla en öne kadar gidebiliyoruz. Zindanlara selam gönderiyoruz bir yandan da. "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük"

Meydanda ilerliyoruz... Basın platformlarından alandaki kitle ne devasa gözüküyor, ne coşkulu... Sahnedeki sesleniyor HDP başkanı "Roboski'yi unuttuk mu?" Kitleden öfkeli tokat gibi sert ve net bir "HAYIR" geliyor. "Ankara'yı, Suruç'u unuttuk mu?", "HAYIR". "Afrin'i işgal ettiler ama teslim almayacaklar AFRİN'de yapılanları unuttuk mu?" "HAYIR". HDP eşbaşkanı sesleniyor kürsüden, "Afrin'i kurtardık diyorsunuz. Gerçekten kurtarmış olsaydınız halklar ellerinde bayraklarla

koşup sarırlırlardı size. Boş sokaklara bayraklar asmak zorunda kalmazdınız".

Kitle coşkulu ve öfkeli, gençlik militan. Savaşmaya alışmış gençler kaynıyor yerlerinde. Analar gerilla kıyafeti giydirip getiriyor bebeklerini, gençlik birimleri savaş, intikam sloganları atıyor. Cenge davet ediyor Demirci Kawa'nın torunları. "Bir Kawa heykelini yıktınız, binlerce Kawa oldu gençliğimiz" diyor sahnedeki bir ses. Katliamlarıyla ve işgalleriyle Devrime saldıran faşist devlet en iyilerimizi koparıp aldı aramızdan. Öncülerimiz bize o son anlarında dahi CHE olup haykurdular:

"Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin.. Savaş sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa ve silahlarımız elden ele geçecekse ve başkaları mitralyöz sesleriyle, savaş ve zafer naralarıyla cenazelerimize ağıt yakacaklarsa ölüm hoş geldi, safa geldi."

Söz verdik yoldaşlarımıza. Kanlarımızın karıştığı devrim bayrağını faşizmin burçlarına dikeceğiz. Yıkacağız bu düzeni. Halklarımızın birbiriyle, doğanın insanlık ile, emekçilerin yeni doğan günle barıştığı günleri bizler getireceğiz.

İstanbul'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

Li Dijî Faşizmê Bihara Gelan (Faşizme Karşı Halkların Baharı)

Amed ve Newroz zamanı. Bir daha merak ve bir daha heyecanlı bekleyişti burası. Bunca yaşanan sonrası, nasıl bir katilim olacaktı? Gün sınırsız ve sarı. Şehirde renklerin azlığı ve eksik insan sesleri. Alana yakın yollar bir gün öncesinden kayyumca kazılmış. Öteki kayyum araç sorunu yaratmış. Dert değil. Yaklaştıkça çoğalan insan seslerinden ve renklerden anlıyoruz bunu. Hızlı ve kararlı yürüyüşleri var esmer çocukların. Verilen randevuya gecikmek istemiyorlar sanki. Saat 10.00'da program başlayacak. Yetişmeli.

Uzunca yürüyoruz. Newroz Parkı'na giden yol girişlerinde ve belirli mesafelerde devlet var. Sonra çok oluyorklar. Birkaç arama noktası var. Kalemler, rujlar, çakmaklar, bayraklar... alınıyorlar. Geçiyoruz. Bir insan seli akıyor parka doğru. Durmadan ve durmadan. Newroz alanında halaylar başlamış. Ama yüzlerde halay dışı şeyler de okunuyor. Gözler alanı doluyor. Bekliyorlar. Daha çok olmalılar. Çünkü bu önemli bir gün. Gelişler bitmiyor. Kısa sürede alan tümünden doluyor. Ve işte bu da bir cevap oluyor. Duyulmuş mudur?

Sloganlar sarıyor her yeri. En çok Efrin duyuluyor. Alanda ve konuşmalarda da Efrin. Renk renk giyinmiş yine kadınlar. Çocuklar keyifli. Gençler çok coşkulu ve militan. Kim 'gençlik bitti' diye konuşuyordu? Kitlenin çoğunluğu gençlerdendi. Gençlerin çoğu devrimci yürekti. Bunlar görüldü. Ve bu kent, en çok, böyle güzel.

Efrin kantonundan şöyle bir ses duyduk: "Dost ve düşman bilsin ki; direnişten vazgeçmeyeceğiz. Ve kazanacağız. Kentimizi, kimliğimizi o işgalcilere bırakmayacağız. Dünyanın tüm kentlerinden gelip burada şehit olan savaşçılara selam olsun. Onlarla, hep birlikte kazanacağız. Amed başkenttir. Direnişin başkentidir. Tüm dünyaya bunu göstermiştir. Ve şimdi gereğini yapmalıdır."

Newroz; konuşmalar, şarkılar, sloganlar, halaylar ve umutla geçti. Evet umut. İlk 8 Mart'ta oldu. Bu ikincisi. Halk kendi sesini duydu. Biraz kendine geldi diyebiliriz. İşte umut dediğimiz budur. Ve öfkeleri unutmayalım. Galiba 'edî besê' diye sadece düşmana söylememeli. Düşman düşmanlığını yapıyor. Peki biz neden hala benzer şeylerdeyiz? Bunları sormalı.

Program sona erince düşman yine gösterdi kendini. Platform yakınlarında ve çıkış noktalarında saldırganlaştı düşman. Onlarca gözaltı yapıldı. Havaya ateş açıldı, gaz bombaları atıldı. Kitle kente doğru çekildiğinde, büyük sayılarla Efrin sloganları dolay tüm sokakları. Düşman gücünün araçları kitlenin yoğunlaştığı her yere süratli girişler yaptı. Nefretle bağırıyor, çağırıyor. Newroz; faşizme karşı halkların baharı şiarıyla çağrı yapılmıştı. İşte faşist düşman yüzü de böyledir...değil mi? Bize bakalım biz. Nasıl geçeceğiz bu günleri? Devrimimiz olur mu? Hala sandık mı? (Bir konuşmacı yine bunu dillendirdi de...)

Mücadele Birliği / Amed

"Kürt Halkının Onurlu Mücadelesi Teslim Alınmaz"

kutlamalarında kırmızı ve yeşil kollardan başlayan yürüyüş, Friedrich-Wilhelm Fickeweg Meydanında son buldu. Nav-Dem tarafından organize edilen kutlamalara Alman devletinin yasaklamaları damga vurdu.

Newroz kutlamalarında bir çok kez polis tarafından kitlenin onu kesilecek Öcalan pankartlarına el konuldu, sloganlara müdahale edildi. Ancak hem tomalarla yaptıkları tehditlere, hem de güç gösterilerine karşın yüzünü Efrin'e dönmüş mücadeleyi yükseltme sloganları atan gençliği engel olamadılar. 3 kişinin gözaltına alındığı kutlamalara Almanya, Türkiye ve Kürdistan'dan örgüt ve partiler, anti-faşist enternasyonal gruplar katıldı.

Bizim de "Sinan Ateş Yoldaş Ölümsüzdür TKEP/Leninist" pankartı, parti ve HBDH bayraklarıyla katıldığımız yürüyüş ve kutlamalarda sık sık "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Biji Berxwedana Efrine", "Şehit Namırın", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Biji YPG", "Biji YPG", "Jin Jiyan Azadi" sloganları atıldı.

Kutlama etkinliğinde Pervin Buldan da bir konuşma yaptı, "Herkes şunu çok iyi bilmelidir ki Kürt halkının iradesi asla teslim alınmaz. Kürt halkının onurlu mücadelesi teslim alınmaz. Bugün Kürtler dünyanın her yerinde alanlarda" dedi.

Newroz kutlaması, müzik gruplarının sahne alması ardından sona erdi. **Almanya'dan Leninistler**

Adana'da Newroz Kutlamaları

21 Mart günü Adana Mimar Sinan Amfi'sinde yoğun güvenlik önlemleri ve engellemelere rağmen Newroz kutlamaları binlerce insanın katılımıyla, büyük bir coşkuyla gerçekleşti.

Aralarında Mücadele Birliği de olmak üzere birçok kurum ve yapılanma Newroz kutlamalarında yerini almıştı. Newroz, Efrin halkı selamlanarak saygı duruşu ile başladı.

Newroz, Barış Annelerinin Newroz ateşini yakmasıyla sürdürülürken, kitleden "Jin, Jiyan, Azadi" ve "Biji Berxwedana Efrine" sloganları yükseliyordu. Newroz, HDK Adana Meclisinden Osman Polat, DBP Adana il eşbaşkanı Berivan Gökalp, HDP MYK üyesi İlknur Birol, HDP parti sözcüsü Ayhan Bilgen ve HDP PM üyesi Serpil Kemalbay'ın konuşmalarıyla devam etti.

Ardından şair Ruhan Mavruk kendi şiirini okuyarak Newroz'u selamladı. Mücadele Birliği olarak bayraklarımızla, dövizlerimizle, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Efrin'de Düşene, Dövüşene Bin Selam" sloganlarıyla alandaydık. Üzerinde "Newroz Serhildane", "Ew Roj Roja Serhildane (Newroz Ayaklanmadır, Bugün Ayaklanma Günüdür)", "Yaşasın Türk-Kürt-Arap Halklarının Mücadele Birliği" yazılı dövizlerimiz ve bayraklarımız çoğunlukla gençler tarafından büyük bir ilgi gördü.

Newroz kutlamaları halaylarla, sloganlarla, şarkılarla sona erdi. Newroz kutlaması sonrası polis dağılan kitleye saldırdı. Çok sayıda kişiyi gözaltına alan polis, sarı, kırmızı, yeşil flamlaları yaktı. Polis, gözaltına aldıklarını darp etti. Flamlaları toplayan bir polis, "Bu ne lan. Bunun ne anlamı geldiğini biliyor musunuz?" diyerek bir genci darp edip gözaltına aldı.

Mücadele Birliği / Adana

DEĞİŞEN DENGELER VE BOYKOT

ŞİAR COŞKUN

Seçimlerin ne zaman yapılacağı konusunda bir belirsizlik var. Baskın bir seçim üzerine tahminler yüksek. Bu yüzden çok geniş bir çevrede şimdiden seçimleri boykot etme tavrı açıktan tartışılıyor.

Bu denli yoğun tarihi gelişme içinde, seçimlere dek geçecek süre uzun sayılmalıdır. Çünkü pek çok sarsıcı olay üst üste biniyor, genel sınıf dengelerini yerinden oynatıp yeni bir denklem kurabilecek bir dinamizm sergileniyor. Bir yanda Afrin işgali, askeri, siyasi ve de diplomatik bir felaket vaat ediyor. Diğer tarafta ekonomi sırça bir köşk gibi, en ufak şokta tuzla buz olacak bir tablo sunuyor. Dinci-faşizmi yıkıma sürükleyecek, birikmiş devrimci enerjiyi her an harekete geçirebilecek fazlasıyla etmen var. Bu nedenle Leninist Parti şimdilik seçimlere dair bir çalışmayı odak noktasına almadan boykot tartışmalarını ele almalıdır.

Boykot için gerekli şart nedir hatırlayalım: Devrimin yükselişte oluşu ve "herhangi bir anayasal kanaldan başka, doğrudan çıkışlar arayan ve bulan yığınların devrimci enerjisi" (Lenin). Peki devrimin yükselişinden bahsedebilir miyiz? Eğer milyonların devrimci yıkıcı enerjisinin doğrudan iktidarı hedef alacak şekilde açığa çıkması olarak ele alırsak, hayır; bu enerjinin biriktiğini ve patlamak üzere bekleyişte olduğunu söyleyebiliriz sadece. Öte yandan aynı milyonların, anayasal yol dışında doğrudan çıkışlar aradığı bir başka gerçektir. Öyleyse bu tespiti yapabiliriz: Sınıflar mücadelesinin mevcut dengesinin boykot için neden-sonuç ilişkisi tersine dönmüştür.

Boykota karşı çıkanlar, neden olarak, devrimin yükselişinin yokluğunu öne çıkarıyor. Oysa bu, neden-sonuç ilişkisini metafizik bir katılığa ele almaktır. Diyalektik ise şurada neden olarak ortaya çıkanın burada sonuç gibi görüneceğinin altını çiziyor. Metafizik katılığa kurutulmuş canlı sınıflar mücadelesi ve dinamik dengelere bakıldığında; rahatlıkla görülecek ki, boykot bizatihi devrimin yükselişi için anayasal yol dışında çıkışlar arayan milyonlar için sıçrama noktalarından birisi haline gelmiştir. Leninizm, nesnel ve bilimsel ölçütleri, milyonların, kişi ve grupların devrimci inisiyatifini ile buluşturmaya dayanır. Boykota dair, nesnel-bilimsel ölçütler yanında milyonların tahayyülünü ele veren işaretler var mıdır? Evet vardır! Bir kısım CHP'li ve pespaye reformistlerin döne döne boykot tartışmalarını gündeme getirmeleri bile başlı başına bir işaret. Ömürlerini devrimci olan ne varsa unutturmaya adanmış reformist çevrelerin, boykot gibi devrimci bir tutumu dillerine dolmalarının anlamı açıktır: Çalışma yürüttükleri kitleler karşısında ahmak duruma düşmek.

Devrimci sınıflarda artık şu konu kesinlik kazanmıştı: Dinci-faşizm sandıkla gitmeyecek. İşte bu önkabul üzerinde geniş bir çevrede tartışılan boykot, esasta, başka bir gerçeğe işaret ediyor. Devrimci yığınlar dinci-faşizmle hesaplaşmayı bir ayaklanmaya bırakıyor ve boykotu, bu ayaklanmaya bir hazırlık seviyesine yükseltiyor.

Boykotu şimdiden gündeme alan devrimci yığınların kafasındaki esas düşünce, ayaklanmadır. Boykotun lafını etmeye başlayan bir kısım reformistlerin gerçek derdi ise bu ayaklanma eğilimini köreltmeye çalışmaktır. Pespaye reformizme göre boykot eğer katılımı yeterince düşürür ise, dinci-faşizmin meşruiyeti tartışılabilir hale gelecek. Fırsattan istifade, parlamentoyu tümünden ele geçiren dinci-faşizm, sırf bu tartışılabilir meşruiyet yüzünden ne Üsküdar'dan geri döner, ne de atı teslim eder. Yığınlar bunu iyi biliyor, o yüzden ayaklanma ile birleşmeyen boykot, yığınlarda tam tersi bir sonuç yaratır. İşte pespaye reformizmin erken bir tarihte boykotu diline dolamasının ardında yatan cinlik budur. Yine de ahmakça bir cinlik!

Öte yandan devrimci yığınlar şu anki olağanüstü ağır siyasi baskılar, ayaklanma için açıktan çağrı yapmaya engel olduğundan, boykotu ayaklanma hazırlığının uygun bir formülasyonu olarak ele alıyorlar. Devrimci yığınların açmazı bu noktada ortaya çıkıyor. Açıktan çağrı ve hazırlığın getireceği baskıdan çekinen yığınlar, ayaklanmanın gerçek sonuçlarına nasıl göğüs gerecekler? Leninist Partinin devrimci yığınları uyarmak görevi vardır: Boykotun asıl mesajını, ayaklanmayı açıktan dile getirin, yoksa dinci-faşizm bunu bir kararsızlık işareti sayar ve sonuçta boykota bile tahammül etmeyen, buna bile izin vermeyen baskı gelişir.

Boykot ile ayaklanmayı birbirinden ayrı tutmanın diğer sakıncası şudur. Yarı-aydınlanmış kalabalıklar, anket şirketlerinin pompalayacağı umutla, "hadi bu şanslı kullanalım" diyebilirler. Bu durumda ayaklanmadan ayrı öne sürülen bir boykot fikri, yarı-aydınlanmış kalabalıklara "AKP yardakçılığı" gibi görünür. Hele ki Kürt halkı için bu tür bir tehlike daha fazla. Çünkü salt boykot tartışmalarını, azgın bir hevesle kenardan izleyen sosyal-şoven bir tayfa var. Oysa serhildanlar eşliğinde yürüyecek bir boykot çalışması sosyal-şovenlerin heveslerini kursaklarında bırakacaktır.

Henüz bir seçim ufukta belirlemişken devrimci yığınların geniş bir kesiminde şimdiden boykot tartışmalarının alevlenmesi, gözden kaçırılmaması gerekli önemli bir denge değişimine işaret eder.

Devrimci yığınlar, yarı-aydınlanmış kalabalıklarla girdiği ilişkilenebilir koparmamak için 16 Nisan referandumunda ya açıktan boykot çalışması yapmamış ya da onlarla "hayır cephesinde" buluşmayı tercih etmişti. Ama şimdi aynı devrimci yığınlar, sonuç alıcı bir atılım için gerekirse yarı-aydınlanmış kalabalıklardan ayrı düşmeyi göze alıyor. O kalabalıklar ile aynı paralelde kalmak, sınıflar savaşımının yeni dengelerinde, devrimci yığınların elini kolunu bağlıyor. Öte yandan devrimci öfke bu kalabalıkların tam bir kavrayış ve kararlılığa ulaşmasını beklemeye tahammül gösteremeyecek ölçüde birikti.

Şu tarihi dersi devrimci yığınlar almıştır: Yarı-aydınlanmış yarı-kararlı kalabalıkları peşi sıra sürüklemek isteyen, en kararlı adamları tek başına atmaya hazır olmalıdır.

03.03.2018

KENAN YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR

12 Mart günü, TKEP/Leninist Merkez Komitesi, Türk devletinin Afrin'i işgal ve ilhak için Kürt halkına karşı başlattığı savaşta, Kürt halkıyla omuz omuza savaşan Kenan Aktaş (Taylan Demircioğlu)'nun ölümsüzleştiğini duyurdu.

"Partimizin evladı, militanı, kadrosu Taylan yoldaş, erken gençlik yıllarından beri Partimiz saflarında devrim ve komünizm mücadelesini büyük bir disiplin, cesaret ve kendini adamışlıkla sürdürüyordu. O, baştan başa cesaret, disiplin, kendini devrim ve komünizm adamışlık örneği idi.

O, devrim ve komünizmin yorulmak bilmez bir savaşçıydı. Gençliğin parti saflarında örgütlenerek devrim ve komünizm davasına kazanılması için gece-gündüz demeden, profesyonelce ve yıllarca mücadele etti. Nerede görev verildiyse oraya koştu, nerede ihtiyaç duyulduysa orada hazır oldu" di-

yerek Kenan Aktaş'ı anlatarak başlayan açıklamada, O'nun tıpkı kendisinden bir kaç hafta önce aynı topraklarda ve aynı amaçlar için evrenin sonsuzluğuna karışan Sinan Ateş (Emre Bora) yoldaşı gibi, dünya proletaryasının, ezilen halkların kurtuluşu, sınırların ve sınıfların olmadığı bir dünya için savaşan kahramanlar kuşağına ait bir "yeni insan" olduğu söylendi, "Ne için yaşadığını, ne için savuşturdu; bu yolun sonunda kendisini neyin beklediğini biliyordu. Denizler, Yusufkar, Seyitler gibi ölümün üzerine üzerine yürüyen bir kahraman olarak toprağa düştü" denildi.

Açıklamada "Kaybımız büyük, acımız sonsuz. Fakat ne yas tutuyoruz, ne ağıt yakıyoruz. Denizlerden Taylanlara kadar toprağa düşenlerimizin kanyıyla çelikleşiyoruz. Proletaryanın savaş partisi işte bu kan denizinin ufkunda yükseliyor!"

Tekelci egemenlik sarsılıyor, faşist devlet çöküyor. Çekilen acılar, yeni toplumun doğum sancılarıdır. Biliyoruz ki, emekçi sınıflara, ezilen halklara, iki ülkenin proletaryasına büyük acılar çekirmeden bu sömürü ve zulüm düzeni kendiliğinden çekip gitmeyecek. Ayakta ve hayatta kalma şansını, insanlığa büyük acılar çekirtme pahasına, son zerrelerine kadar kullanmadan tarihin çöplüğünde yerine gitmeyi kabul lenmeyecek. Biliyoruz ki, 'varılacak yere kan içinde varılacaktır' denildi ve Emre Bora için yazdığı satırları paylaşıldı...

Anlatımında geçen "Bu öyle bir yolculuk ki; ilk kavga-kavga kendinizle, ilk zaferiniz kendinize karşıdır. Orada kazanamayanların bu serüvende pek adı geçmez" satırlarına ithafen "Erken gençlik yıllarından son nefesini verdiği ana kadar kaç kez kazandı bu zaferi Taylan yoldaş, kaç kez

parçaladı boynuna geçirilmek istenen 'ağır zinciri'. Bu yüzden, insanlığın sınıflardan ve sınırlardan kurtuluş serüveninde O'nun adı sonsuza kadar, bir kahraman olarak geçecek. Tıpkı Fransız proletaryasının aslanı Blanque gibi, Rusya proletaryasının Sverdlov'u gibi" denilerek anlatıldı Kenan Aktaş.

Açıklama, "Ağıt yakmıyoruz, yas tutmuyoruz. Gidenlerimizin kanyıyla çelikleşiyoruz. Proletaryanın savaş partisini, yeniden ve yeniden şekillendiriyor; o büyük zafere hazırlıyoruz. Burjuva düzenin burçlarına devrimin düzen bayrağını diktiğimizde, Denizlerden Taylanlara kadar bütün toprağa düşenlerimiz göndere çekilmiş bir bayrak gibi üzerimizde dalgalanıyor olacaklar. Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür! Taylan Demircioğlu Yoldaş Ölüm-süzdür!" sözleriyle sonlandı.

O BİZİM SVERDLOVUMUZDU

13 Mart Genç Komünistler Birliği Merkez Komitesi, www.leninist.net web sitesinden yaptığı bir açıklamayla, Genel Sekreterleri Taylan Demircioğlu (Kenan Aktaş)'ın Afrin'de ölümsüzleştiğini duyurdu.

"Bu coğrafyada mücadele hep en genç ve atılğan olanlarımızın omuzlarında yükseldi" denilen açıklamada THKO gerillalarının ve 13 Mart Savaşçısı 3 genç işçinin devrim mücadelesini anmsattılar.

TKEP'in üç genç militan işçisi sonradan 13 Mart GKB'nin (Genç Komünistler Birliği) adı ve ruhu olduğu söylenen açıklamada "yine bir 13 Mart sabahı Taylan Demircioğlu (Kenan Aktaş) yoldaşımızın Efrin siperlerinde dövüşerek ölümsüzleştiği haberini aldık. Kendi halkının özgürlük mücadelesinde komünist bir özveriyle yer aldı Taylan yoldaş. Düşündüğü gibi yaşadı, sırada sıramızda, yani başımızda çelikten bir neferd. Kavgaya atıldığında daha çocuk yaşlarda idi. Lakin olgunluğu, aklının büyüklüğü, öğrenme tut-

kusu ve bitmek bilmeyen sorgulayan yönü çok genç yaşlarda onu en ileri çıkardı. Tıpkı bolşeviklerin Sverdlovu gibiydi. Sverdlovumuzdu" denildi.

"Parti ve devrim için daha fazla ne yapabiliriz çabası içinde yaşadı hep. Faşizmin azgın saldırılarının işçi ve emekçilere, başta Kürt halkı olmak üzere tüm ezilen halklar ve inançlara, kadınlara, gençliğe yöneldiği son dönemde, emekçilerin savaş örgütü TKEP/Leninist programının nasıl gerçekleştirileceği üzerine hep kafa yordu. İçinden geçtiğimiz mücadele sürecine cevap olabilecek yol ve yöntemleri önerirken, çözümün ve pratiğin de geliştiricisi ve parçası oldu. Birleşik devrimimizin bir ayağı olan Rojava devrimine bu inanç ve akılla katıldı. En hızlıydı hepimizin, partinin ve gençliğin susmayan mitralyözündü" denilen açıklamada Taylan Demircioğlu'nun devrimci zor araçlarının yaklaşan ayaklanma dönemi için geliştirilmesi, savaş örgütü komsomolun askeri gücünün pekiştirilmesi için, 13 Mart GKB Merkez Komitesince Rojava devriminde görevlendirildiği söylendi.

Açıklama "THKO ve TKEP kadroları nasıl Filistin halkının özgürlük mücadelesinde yerlerini aldı ise, Taylan Demircioğlu Yoldaş da o tarihsel ilmeğin bir parçası olarak, komünist bir sorumluluk olarak Efrin savaşında siperde yerini aldı. TC faşizmi ve emperyalist gericiliğin Kürt halkının yok edilmesine yönelik saldırılarına, bilinci ve yüreği ile karşı koydu. Bu uğurda savaş cephesinde ölümsüzleşti.

Devrim genç yüreklerin yarattığı değerlerle ilerlerken Taylan yoldaş gençliğin bayrağı olarak her zaman karakteriyle, mücadele azmiyle, bilgiye olan doymazlığıyla devrim yürüyüşümüzde yolumuzu aydınlatacak ve 13 Mart ruhunun derinlere kök salmasında örneğimiz olacaktır" denilerek sona erdi.

KENAN AKTAŞ (TAYLAN DEMİRCİOĞLU) ÖLÜMSÜZDÜR

Devrim ve karşı devrim savaşında en sıcak cephe olarak Afrin Savaşı, amansız bir biçimde sürüyor. Düşman savaşmıyor! Evet savaşmıyor. Sadece ve sadece varolan teknik üstünlüğü ve her biri ayrı bir savaş suçu olan kahpe yöntemleriyle ilerlemeye çalışıyor. Sahip oldukları teknik ve hava üstünlükleriyle yerle bir ettikleri köy ve beldelere girerken dahi gerek TSK güçlerinden gerekse de IŞİD artığı çetelerinden yüzlerce yere seriliyor.

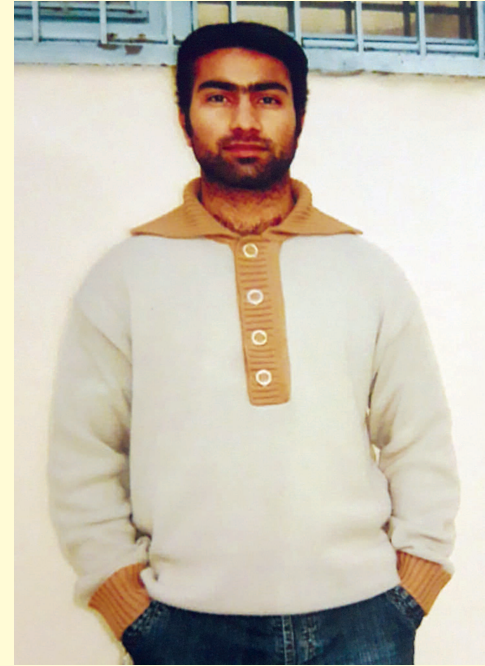
Devrim güçleri, Afrin'i istilaya kalkışan bu barbar güçler karşısında, yiğit Afrin halkıyla birlikte desantı bir karşı koyuş sergiliyor. Düşmanın yönelip de direnişle karşılaşmadığı tek bir köy, içinde rahat nefes aldığı, karşı koyuşla karşılaşmadığı tek bir belde yoktur!

Afrin, Rusyası'ndan ABD'sine kadar neredeyse dünyanın bütün gerici güçlerinin desteklediği bu vahşi istila girişimine karşı direniyor.

Böylesine acımasız vahşi bir saldırı karşısında, verdiği büyük kayıplara rağmen Afrin ve Rojava Halklarının sergilediği örgütlü, yiğit tavır, başlı başına Rojava'da yaratılan değerlerin ve devrimin ispatıdır.

Devrimin bu onurlu siperlerinde kanyıyla, canıyla devrimi savunan Leninist Gerilla Birlikleri Rojava Komutanlığı, bir açıklama yayımlayarak Taylan Demircioğlu (Kenan Aktaş)'ı Afrin'de kahramanca savaşarak toprağa düştüğünü duyurdu.

YPG/YPJ güçleri, içinde bulunduğumuz ve ortak komutanlık altında savaşa katıldığımız Devrimci Güçler ve Enternasyonal Tabur'dan devrimcilerle birlikte aynı cephelelerde kanları birbirine karışarak savaşıklarını söyleyen Leninist Gerillalar, "Avesta'nın, Tirej'in, Ulaş'ın, Nurhak'ın, Sinan'ın ve Taylan'ın gülüşlerini sonsuzlaştırmak için savaşıyoruz. Sonuna kadar YA DEVRİM YA ÖLÜM şiarımıza bağlı kalarak savaşacağız" diyor.

"Taylan Demircioğlu (Kenan Aktaş) Yoldaş Afrin'de kahramanca savaşarak toprağa düştü. Taylan Yoldaş Afrin savaşının ilk günlerinden beri oradaydı. Başında bulunduğu füze birimiyle düşmana etkili darbeler vurdu. Yine bir operasyon sırasında hava saldırısı sonucu BÖG ve YPG'li 4 yoldaşı ile birlikte ölümsüzleşti" diyerek Kenan Aktaş'ın toprağa düşüşünün anlatıldığı açıklamada, "Taylan Yoldaş, çocukluğundan beri mücadele eden ve Leninist geleneğin içindeydi. Her yönden gelişti, kavgasını büyüttü

ve Leninist Gençliğin önderlerinden biri konumuna geldi. Mücadeleye bağlılığı, teorik birikimi ve sürekli gelişip, derinleşerek büyüttüğü öncü kadro kişiliği, elinin değdiği bütün alanlarda unutulmaz izler bıraktı. Hiç durmadı. Son olarak görev aldığı askeri alan örgütlülüğümüzde bir yandan pratik olarak kendini geliştirip uzmanlaşırken, diğer yandan bu alanda karşımıza çıkan sorunların aşılmasına büyük katkılar sundu. Çok yönlülüğü ve devrimci yaşam tarzındaki ısrarlı, tavizsiz tutumu çevresindeki yoldaşlara her zaman örnek oldu" diyerek O'nu anlattı.

"Taylan Yoldaş, yeni dönem yönelim ve şekilleniş hedefimiz, ancak ve ancak pratiğiyle kendini öne atan kadrolar tarafından yaşama geçirilebileceğinin farkındaydı. Bunun için en ön sıralara koştu. Tıpkı Sinan Ateş Yoldaş gibi tarihsel önemdeki görevleri üstlenen yoldaşlarımızdan biri oldu.

Taylan Yoldaş, yaptıkları ve yarattıkları ile devrim yürüyüşümüze büyük katkılar sundu. Bir bütün olarak mücadele pratiği ile hep ilerleye doğru yürümeyi ve yürürken taşıdığı umudumuzun kızıl bayrağını yere düşürmemeyi başardı" denilen açıklama, "Şimdi o bayrak Leninist gerillanın ellerindedir! Taylan Yoldaş Ölümsüzdür! Afrin Savaşçıları Ölümsüzdür" denilerek sona erdi.